

אקורדיונים

מחזה מאת שמואל הספרי

© כל הזכויות שמורות
טיוטה ה
ינואר 2002

דמויות –

מתניה אגסי –בן כארבעים , מתקן אקורדיונים.
הלינה אגסי- אמו בת כשבעים . גברת שירדה מגדולתה .
עו"ד דלה טורה – ידיד המשפחה , כבן שבעים , בעל הדירה בה הם מתגוררים .
מירה גרין –בת כחמישים . פגעי הזמן ניכרים בה היטב .
דפנה גרין- בתה . בת 27 . יפה ולא מטופחת .
מלאך זוטר
המלאך גבריאאל-(יבוצע על ידי השחקן המשחק את דלה טורה)

פתיחה 1

במה חשוכה, מתניה יושב על כסא באלומת אור בודדת

מתניה -

בלילה שוב חלמתי על אבא שלי. השמיים היו צהובים כתומים והאוויר היה דחוס והעיר כאילו ננטשה ע"י כולם בגלל התקפה של טילים כימיים – אבא שלי מכניס אותי למכונת כי בחלום אני נכה על כסא גלגלים. ואני שואל אותו – "אבא, לאן נוסעים?" כמו שילד שואל ואבא שלי אומר – "אתה כבר תראה, מתניה, אתה כבר תראה" והוא לוקח אותי לשדה התעופה שהיה מלא בפליטים וילדים ורעש ובלאגאן גדול והוא משלם המון כסף לפקידה אחת והיא נותנת לו כרטיס טיסה. הייתי כבר איש גדול כמו שאני היום אבל אבא שלי מתנהג אלי כאילו אני ילד. הוא מלווה אותי למטוס, מושיב אותי במושב שלי וחוגר לי את חגורת הביטחון ואז המטוס ממריא ומהחלון אני רואה את אבא שלי עומד על המסלול. ועל הידיים אני שם לב שהוא מחזיק ילדה קטנה חמודה, מחבק אותה חזק ביד אחת וביד השנייה מנופף לי. ורק אז – רק אז אני מסתכל מסביב וקולט שאין עוד נוסעים ואין דיילות ואין ילדים – ואני הנוסע היחיד ופחד גדול נופל עלי ואני כבר לא בטוח אם יש בכלל טייסים על המטוס הזה ואני רוצה ללכת לבדוק בתא הטיס אבל לא אני לא מצליח לשחרר את החגורה בשום אופן ואני לא יודע לאן אני טס ומה היעד של המטוס הזה ומה מטרת הטיסה ולמה אני עקוד ככה למושב אבל אין מי שיענה לי וברמקולים נשמעת נגינת אקורדיון טי לה לה לי לי לה – ליי ליי לי ורק כשהתעוררתי נזכרתי שאבא שלי נפטר לפני עשר שנים ואני לא שאלתי אותו אפילו מה שלומו.

אלומה נוספת מאירה את הלינה, אמו של מתניה

הלינה -

היה יום שחור. כמו הרבה ימים שחורים גם זה התחיל במכתב בלי בול בתיבת הדואר. מכתב ובמכתב תמונה אחת ודף כתוב בכתב יד. אפשר לחלק את ההיסטוריה האנושית שלי לשניים – לפני היום שישי הארוך ואחרי היום שישי. לבן ושחור.

מתניה-

אני לא ידעתי מכלום. ועד היום לא ברור לי מה קרה. יום אחד אחרי הבחירות ללשכת עורכי הדין – נכנסו לחדר שני השותפים הבכירים במשרד והודיעו לי שאבי נפטר. לא התאבד - נפטר. הביעו תנחומים.

הלינה -

הייתי גברת. הייתי אשתו של איש עשיר שעשה הכל בחכמתו ובכשרונו ובחריצות גדולה. היה לנו מפעל, עובדים, בית גדול מכונת גדולה וילד יפה מוצלח – הייתי גברת זה מה שהייתי – היום אני הומלס, בלי בית, בלי בעל, בלי כבוד. זה סיפור שאם תשמעו אותו תגידו כל הכבוד לך גברת על האופן שבו צלחת את החיים. תגידו איזו טרגדיה דרמטית, איזה נושא לתיאטרון, לסרט – אבל זה לא סרט זה החיים. שלי. במצרים פעם

כשגבר היה מת היו קוברים איתו בפירמידה את כל הרכוש שלו ובין היתר את אשתו חיה איתו בפנים בחושך. אז זהו – שבעלי איננו ואני קבורה עם הבן לא עם הבעל. וזה, מתניה, לא היה ילד יותר מוצלח ממנו – יפה גבוה מנומס רגיש. לא היה לי תענוג יותר גדול מלעבור אתו בעיר יד ביד, לקנות לו, לבשל לו, ללכת לאסיפת הורים שלו. לשמוע אותו מנגן בשבילי. תנגן בשבילי מתניה כי זה מה שנשאר.

במהלך דבריה של הלינה, ניגש מתניה אל שולחן העבודה שלו

מתניה –
אני עובד עכשיו.

תמונה 1 – פתאום נושבת רוח בעלים היבשים .

מתניה עובד בדירת מרתף שמבעד לחלונותיה הצרים נראות רגלי העוברים ושבים . כתלי הדירה מכוסים מדפי עץ ועליהם אקורדיונים – לבנים , אדומים ושחורים קטנים וגדולים . במרכז החדר שולחן עבודה הנראה כמו שולחן ניתוחים ועליו כלי עבודה – מברגים , מלקחיים , מברשות וכד' . מעל השולחן נברשת ניאון ולידו מתקן –מפוח שעליו מרכיב מתניה את החלקים שהוא מוציא מבטן האקורדיון . מנורת שולחן צמודה לימין השולחן . בעומק הבמה משמאל מובילה דלת לחדר נוסף בלתי נראה . ומעומק הבמה מימין עולה גרם מדרגות אל מפלס הרחוב – יש לרדת במדרגות כדי להגיע לדירה . קולותיהם של הדוברים מגיעים מבחוץ –קודם מהרחוב ואז מחדר המדרגות

דלה טורה

זה פה תסתכלי בבקשה, כאן יתקנו לך מה שצריך. זה מוטי. מוטי, הבאתי לך קליינטית. מצאתי אותה במדרגות עולה לקומה שניה בטעות - תראה איזה חומד של בחורה, כמו חדש. אמרתי לך תשים שלט על הדלת פתק שתי מילים – "מתקן אקורדיונים". או "אקורדיונים – תיקון ומכירה". הגברת הסתובבה חצי שעה נכנסה יצאה ולא מצאה. חיפשה מתקן אקורדיונים. הנה - הוא יתקן לך מה שצריך בלי הרבה כסף. בחור נחמד לא שוחט אף אחד. (דפנה נכנסת בעקבותיו של דלה טורה) ובאותה הזדמנות - את נשואה? אנחנו מחפשים לו כלה כבר עשרים שנה אבל הוא לא רוצה. מרים את האף.

מתניה –

די

דלה טורה

בסדר. ביישן קצת. איפה אמא, מוטי – נחה? אין דבר אז אני אכנס אחר כך. נעים לי מאוד. דלה טורה – עו"ד משה, מונדק, דלה טורה - נוטריון, דוקטור למשפטים אוניברסיטה העברית בהר הצופים, מומחה לתביעות פיצויים, לשעבר צבע.

מתניה (לדפנה)

מה הבעיה?

דפנה

יש לי אקורדיון עם צליל תפוס, צליל אחד מנגן כל הזמן – לא משנה מה מנגנים תמיד הצליל הזה מצטרף.

מתניה

את מנגנת

דפנה

לא, זה לא שלי בדיוק. שלחו אותי אליך. ביררתי בכמה מקומות אמרו לי שאי אפשר לתקן את זה. לא מבינה למה. נכנסתי לחנות כלי נגינה בבן יהודה הסתכלו עלי כמו על משרתת שנכנסה עם יתום מהרחוב. אקורדיון מצוין – "מייסטר זינגר" – אתה מכיר?

מתניה-

כן

דפנה -

כי הנסיך שם בבן יהודה אמר שהפסיקו לייצר אותו מזמן במזרח גרמניה ואין לו חלקי חילוף אז הוא מסתכן שאני אתבע אותו.

דלה טורה

כן. פה בארץ כולם תובעים אחד את השני – תודה לאל.

דפנה-

טוב, סליחה, לא שאלתי אם אתה כן תתקן אותו.

מתניה

כן. לא היום.

דפנה

איך בן אדם נהיה מתקן אקורדיונים?

מתניה

סליחה?

דפנה

אתה נראה טוב - אתה נראה רופא שיניים היי טק עורך דין. מה, למדת את זה? לומדים את זה? יש בית ספר למתקני אקורדיונים?

מתניה

את רוצה שאני אבדוק מה הבעיה?

דפנה

כן

מתניה

הבדיקה עולה שלושים שקלים.

דפנה

בסדר, נעמוד בזה

מתניה

ואם נדרש תיקון או שיפוץ או כיוון – התשלום בנפרד

דפנה

בנפרד, בסדר

דלה טורה

זאת אומרת שיש ילד. ילדה? היא מנגנת?

מתניה

מונדק

דלה טורה

טוב, אני צריך ללכת. אני משאיר אותך בידיים טובות.

דפנה-

כמה אקורדיונים – אני יכולה להסתכל קצת? זה כלי נהדר לדעתי. מזכיר את פאריז

דלה טורה -

ומה - זה כלי לפאריז לא לרחוב מתקלף בתל אביב יפו. כלי של קרקסים של שאנסונים צרפתיים. ל'אמור, ל'אוטום, פרינטו, מוסט, לה מוסיק - טוב, תיהנו לכם שניכם. אם צריך - אני לשירותכם. (קד ויוצא)

דפנה

הוא נחמד. חבר שלך? מה אתה עושה?

מתניה

פותח את הכלי. לבדוק אותו .

דפנה

אני יכולה לראות? זה לא סודי ? לא תיארתי לעצמי שיש כל כך הרבה מסתורין סביב העניין הזה

מתניה

שום מסתורין . תראי- אני צריך לבדוק עכשיו בשקט . להקשיב לצלילים .

דפנה -

אני אהיה בשקט

מתניה -

תשאירי לי את מספר הטלפון שלך ואני אתקשר להודיע לך מתי להביא .

דפנה

(צוחקת) זה הכל? זה כל האקורדיון ? מפוחית מקרשים

מתניה

לא בדיוק .

דפנה

ומזה אתה חי ? כמה אקורדיונים כבר מתקלקלים כל שנה . נראה לי אנשים מביאים אקורדיונים לתיקון ומשאירים לך אותם כאן . לא באים לקחת .

מתניה

קשה לי לעבוד ככה .

דפנה

סליחה , אני הולכת . אתה מסתורי מאוד .

אני יכולה להתקשר מכאן ? שיחה מקומית - (מהסס) אני אשלם לך -

מתניה-

אין צורך . את יכולה להשתמש בטלפון .

(אבל היא כבר מחייגת וכשעונים לה היא אומרת)

דפנה -

שלום, זה "אנטרקוט" ? אני רוצה להזמין שולחן להערב , שולחן גדול לחמישה . אבל רק אם הוא במקום טוב כי פעם קודמת שמתם אותי בדרך לשירותים והיה ממש לא נעים . פשוט לא נעים לשבת בדרך לשירותים ולדמיין כל הזמן ...על שם אפרתי . אין לשמונה ? אז שיהיה בעשר . ויכול להיות שנאחר כמה דקות . תודה . כן, רגע - מה מספר הטלפון כאן ?

מתניה-

מה ?

דפנה -

המספר . הם רוצים להתקשר חזרה לוודא

מתניה -

אני לא יכול למסור לך את המספר .

דפנה-

מה ? למה ?

מתניה

ככה . לא וזהו .

מנתקת. מאוכזבת**דפנה**

מה כבר יכול לקרות - הם היו מתקשרים , היית מאשר להם שהזמנתי וזהו . מה זה? תחנה למכירת סמים ?

מתניה

מה אמרת?

דפנה

סתם צחקתי . אני הולכת . תתקשר אלי ? זה המספר . לעורך דין - איך הוא אמר שקוראים לו ?

מתניה

דלה טורה . אם לא איכפת לך -

דפנה

אני הולכת . רגע , איך קוראים לך ? אם תתקשר אלי מה תגיד מי מדבר

מתניה

מוטי

דפנה

אבל הוא אמר שם אחר קודם. לא משנה . אז להתראות מוטי

מתניה

שלום

כשהיא עומדת לצאת נשמע קולה של אמו של מתניה

הלינה

(מבחוץ)

מתניה , עם מי אתה מדבר שם ? **(שקט משתרר ביניהם . שקט של שקר שנחשף.)**

הלינה מופיעה מי זאת ?

דפנה

זה בסדר אני הולכת . להתראות מוטי . **(יוצאת , הטלפון מצלצל . מתניה ואמו**

מסתכלים זה בזו בפליאה וחשש)

מתניה-

אל תעני

הלינה -

אבל הם יצלצלו שוב . תמיד מצלצלים עוד פעם . ישגעו אותנו כל הלילה . תענה

ותגיד שזה טעות

מתניה

(מרים את השפופרת) כן. **(מהסס)** כן. אפרתי. שולחן לחמישה . בעשר. שלום.

הלינה

מה זה היה ? טעות ?

מתניה

כן. **(דפנה חוזרת)**

דפנה

סליחה רגע , אפשר ? **(לא מחכה לתשובה , ניגשת למתניה ומדביקה לו נשיקה**

ללחי) אתה מתוק , תודה שענית. סליחה. אני לא ככה בדרך כלל . תתקשר אלי ?

(הלם)

תמונה 2 - מי הזונה הזאת ?

הלינה

מי הזונה הזאת ?

מתניה

לא יודע

הלינה

מתניה , מי הזונה אני שואלת , מי הפרוצה הזאת? התחלת להביא הנה בחורות

כשאני יוצאת - מי זאת ?

מתניה

אני לא יודע

הלינה

מה זה לא יודע? מה זה בחורה מנשקת אותך ואתה אומר לי לא יודע?

מתניה

כולן זונות?

הלינה

כולן זונות.

מתניה

בסדר אמא כולן זונות .

הלינה

אבל זאת באמת זונה . תתקן לה ושתלך

מתניה

בסדר .

הלינה

הריח הזה, מתניה, של הורמונים. אני מכירה אותו גם בלי לראות כמו בושם ששמים בבוקר – הולך לפניך צועק - זהירות, טראבלס, לא להתקרב. תתקן לה ושתלך. אל תתחיל לה עכשיו עם ה - "צריך שיפוץ, צריך כיוון, צריך כיוון" - אני מכירה אותך כשריח של בחורה נכנס בך. אתה עוד תנגן לה ואלסים. על מה אתה חושב כשאני מדברת אליך .

מתניה

זה לא ריח של הורמונים את מריחה - זה את הפחד שלי את מריחה. **(ניגש לדלת ונועל אותה)** עלו עלינו אמא .

הלינה

אתה כבר רעב? אתה רוצה לאכול, מתניה? **(מגיף את התריסים)**

מתניה

אנחנו צריכים לעזוב .

הלינה

אני צריכה להכין מרק . מה בוער ?

מתניה

-מה שבוער זה שכל רגע יכולים להיכנס הנה ולשבור לנו את העצמות . ניקח מה שצריך ונלך

הלינה

לאן

מתניה-

לא יודע . קודם לצאת .

הלינה

אני לא יוצאת לשום מקום.

מתניה-

אמא –

הלינה

מי זאת הבחורה הזאת, אתה מכיר אותה? תפסיק לרעוד.

מתניה-

אני לא יודע. נכנסה שאלה שאלות . יותר מדי שאלות . ביררה, התעניינה . במקצועיות . ואז בסוף הפילה אותי עם תרגיל פשוט וגילתה את מספר הטלפון שלנו .

הלינה-

אתה נתת לה את המספר

מתניה-

לא . היא התקשרה מכאן לאיזה מקום והם התקשרו מיד חזרה בחיגוג חוזר ועכשיו יש להם את המספר .

הלינה

אתה רוצה אטריות או אורז במרק ?

מתניה-

אטריות . את מקשיבה לי ?

הלינה

ניסתה להתחיל אתך

מתניה-

תסתכלי עלי, אמא . אין אישה בעולם שתדבר אתי אם היא לא חייבת . אני רוצה לעזוב כאן . אני לא רוצה עוד פעם ניירות בווערים בין האצבעות של הרגליים , לא

רוצה מכות בכליות לא רוצה שיתלו אותי עם הראש למטה . לא רוצה שבריונים מסריחים מוודקה ירסקו לי את האקורדיונים . לא רוצה שירביצו לאמא שלי מכות

רצח

הלינה

אני לא זזה.

מתניה

אז נצא לכמה שעות ונחזור בבוקר

הלינה

אני לא זזה . יבואו יעשו ירביצו – היה לי מספיק . אתה רוצה - לך . עוד היום . עכשיו . אני לא זזה.

תמונה 3 - דפנה חוזרת לדווח לאמא**חדר השינה החשור של מירה , אימה של דפנה . מירה לבושה כתונת לילה מפוארת שכובה במיטה מפוארת .****דפנה**

ואז הוא לקח את מספר הטלפון ואמר שיתקשר להגיד מתי להביא .

מירה

מתי

דפנה

כשיהיה לו זמן. אמא אל תשגעי אותי -עוד יש לי עבודה היום .

מירה

ואת בטוחה שזה הוא

דפנה

אינטואיציה . אין לי מושג מי זה ולמה אני צריכה למצוא אותו . אנשים במצבך מתרכזים בטיפולים - לא רודפים אחרי רוחות רפאים . אני צריכה לצאת -

מירה

תעמדי רגע במנוחה ותני לי -

דפנה

מה אני מחפשת ? סיפור ישן שאת אפילו לא מגלה לי למה אני צריכה למצוא את הגיבור שלו . זה טירוף - יש לי עבודה על הראש, אני נקרעת להשיג לך את התרופות היינו כבר אצל כל רופא אליל במדינה - די , מספיק - זה שיגעון , אמא . את משגעת אותי (מחייגת) הלו , שלום - זה "אנטרקוט" ?

מירה

עם מי הוא גר שם?

דפנה

(למירה) סליחה רגע , (לשפופרת) יש לכם שירות משלוחים ? אז אין דבר אני אבוא לקחת – צריכים להגיע אלי אורחים עוד חצי שעה ולא הספקתי כלום –

מירה

עם מי הוא גר שם ?

דפנה

אמא שלו הזקנה . ואיזה מתוק אחד עו"ד דלה טורה , צייר לשעבר – הוא מתנהג כאילו הוא דוד שלו או המאהב של אמא שלו. אומר לך השם הזה משהו ? דלה טורה ?

מירה

אומר לי . איטלקי

דפנה

איטלקי. לי הוא נשמע מוארשה .

(לשפופרת) אתה רושם ? אוקי אז – פאטה כבד אחד , רביולי אספרגוס , ולמנה עיקרית – שני סטייקים אנטרקוט שיהיו עבים ויפים .מדיום. מדיום רייר אפילו. ומנה צלעות טלה בציפוי פריך. וקינחים תכין לי כל מיני . זהו . כמה זמן ? תתחיל עכשיו כי אני בחישובים של דקות .

מירה

עורך דין איטלקי ואקורדיונים. איך אמרת קוראים לו?

דפנה

מוטי

מירה

מוטי .

דפנה

מוטי , **(לשפופרת)** על שם עזתי . נתנאלה . נתי . אה , ויין אדום. קיאנטי. רק תפתח לי אותו שינשום. תודה . אני באה ביי **(מנתקת)** פראייר ...

מירה

עוד לא גמרת לנקום בהם?

דפנה

עוד לא התחלתי .

מירה

אז מה מצאת לי – איזה אפס בשם מוטי ?

דפנה

כן, אבל באמצע ה"מוטי , מוטי " אמא שלו נכנסת וצועקת- מתניה וגם לליצן הפולני נפלט מתניה פעמיים . הם לא רגילים לקרוא לו מוטי . הם קוראים לו מתניה . כמו שביקשת .

מירה

אמרתי לך

דפנה

אמרתי לך ... –אני תחקירנית – זה המקצוע שלי . אמרת לי לחפש מתניה עם אקורדיונים, חיפשתי מצאתי איזה מתניה עם אקורדיונים. היית אומרת לי לחפש גדליה עם טרומבונים הייתי מוצאת לך גדליה עם טרומבונים. חבל, ניסיתי איזה תרגיל כדי להוציא ממנו את מספר הטלפון- לא עבד. טוב . עוד משהו להיום ?

מירה

איך הוא נראה ? גבוה ? יפה ? שמח?

דפנה

כן נורא שמח . גוש של דיכאון . נראה כמו אחד שכל הגוף שלו מחלים מכויות . אני מספרת לך שהוא גר ועובד במרתף מחורבן מתחת לאדמה - כמה שמח הוא יכול להיות . מהיפה וגבוה נשאר רק גבוה. וכפוף בחולצת פלנל עם משבצות . איש . סתם איש .

מירה

גם אני סתם אישה זקנה גוססת.

דפנה

את לא גוססת, די!

מירה

אני גוססת, דפנה'לה, אני בדרך החוצה

נכנס המלאך הזוטר בחולצת פלנל עם משבצות ומציב מטרונום על ראש

המיטה.

מירה-

הבנתי את הרמז

דפנה -

איזה רמז? אמא, עם מי את מדברת?

מירה

מה?

דפנה

מה לך ולמתניה הזה? הוא ירפא אותך? הוא הסיכוי האחרון שנשאר לך?

מירה

כן. ועכשיו אל תעני אותי אני עייפה.

מלאך-

נו -

מירה -

אל תעשה לי נו. אולי מצאתי אותו.

מלאך-

אני בספק אם זה יעזור לך

מירה-

אתה בספק... מי שאל אותך בכלל, פייגאלע (**הפייגאלע מעלים את מיטתה של**

מירה)

תמונה 4 - הלינה באה חשבון עם דלה טורה .

המרתף של מתניה ואמו . לילה עכשיו והם יוצאים לדבר בחוץ

דלה טורה

אני נשבע לך שלא ידעתי הלינה, מה אני משוגע? לעשות דבר כזה.

הלינה-

דבר בשקט אתה מעיר אותו

דלה טורה

אני לא זיהיתי אותה – הלכה בחורה יפה חיפשה שאלה מתקן אקורדיונים. אמרתי

שיעשה כמה לירות, שבועות לא נכנס פה בן אדם.

הלינה

תרכיב משקפיים דלה טורה. אני עם העיניים העיוורות שלי ראיתי ואתה לא ראית

זאת היא. זאת הילדה. אני הייתי בטוחה שזה היא בעצמה לא הבנתי איך יש לה

חוצפה להיכנס הנה, לא הבנתי איך היא מצאה אותנו. נבהלתי כמו שנבהלים

מרוצח. אני הרי מאז לא ראיתי אותה את הפרוצה הארורה עד שהבנתי שהיא

צריכה להיות לפחות בת חמישים ואף אחת לא נראית כל כך טוב בגיל חמישים

אפילו אם היא פרוצה. זאת הבת.

דלה טורה

את צודקת- ככה בדיוק נראתה האמא שלה, אז.. יפהפייה

הלינה

תשתוק עכשיו. אולי הוא צודק מתניה וצריך להיעלם מכאן. למה היא שלחה את

הבת? היא צריכה עוד כסף? היא לא יודעת שהברז כבר יבש לגמרי? אבל אני לא

זזה. לא הולכת יותר לשום מקום

דלה טורה

הלינה, אולי כדאי שתדברי אתו סוף סוף, הוא גבר בן ארבעים -

הלינה

ומה להגיד לו – אמא יודעת שלפני עשרים שנה אנסת ילדה בת שבע? – כל השנים אני מסתירה את זה ממנו ועכשיו לקפוץ ולספר לו. דוקטור למשפטים... בתור צבעי היית יותר מוצלח.

תמונת ביניים - מתניה חולם על שוטרת אנגליה**מתניה -**

אני חולם עכשיו חלום שעד הבוקר כבר ישכח ממני. אני שוכב במקום מאד מרכזי, כיכר או – בעצם זה בלונדון ביציאה מתחנת רכבת תחתית אני שוכב על המדרכה על קרטון גדול ומול העיניים עוברים מאות זוגות רגליים. עוברים, הולכים ואחרים באים במקומם ואז מישהו בועט לי ברגל ואומר לי באנגלית – קום, סטנד אפ פליז ואני מסתכל לראות מי זה וזאת שוטרת גבוהה באופן יוצא דופן, מאד יפה ויש לה מזודה קטנה ביד עם מסך מחשב כנראה והיא מביטה בו ואומרת לי – הזמן נגמר. הזמן נגמר. It's your turn now – עכשיו תורך. ומתוך הסמל של המשטרה מין נשר כזה יוצא פורש כנפיים ומתעופף משם והיא אומרת – ראית איך הוא סט It's your turn now. ומשהו מטריד אותי – ואני יודע מה זה – שלמדתי בבית הספר שבלונדון לשוטרים קוראים בובי והם אדיבים מאד – הם בחיים לא היו בועטים להומלסים ברגליים.

תמונה 5 - איך להישאר פטריוט חי - שיטה יהודית בדוקה**מתניה הצעיר מנגן באקורדיון יצירה קלאסית. הלינה מפריעה לו.****הלינה-**

למה אתה לא מנגן מה שצריך? יש לך בחינה מחר ללהקת הנח"ל – למה אתה לא מתכונן?

מתניה -

זה לא יפה מספיק בשבילך? זה טנגו. תקראי לאבא שירקוד אתך, פעם אחת נראה אותו רוקד

הלינה-

לא יבחנו אותך על טאנגו – זה צבא לא אולם ריקודים. יבחנו אותך על שירים של ישראל, הורה, כאלה דברים – ואת זה אני לא שומעת שאתה מנגן.

מתניה -

"באב אל ווד – לנצח זכור נא את שמותינו"

הלינה-

טוב. אני לא מכריחה אותך – אתה רוצה לרוץ על הגבעות להיות חייל פשוט – אל תנגן. אתה רוצה להיות בסכנה, להיפצע או יותר גרוע חס וחלילה – אל תנגן. אני נתתי לך את האפשרות לצאת מזה בכבוד – אתה לא רוצה – אל תנגן.

מתניה -

אני מנגן

הלינה-

אתה לא.

מתניה -

את טועה, אמא (מוריד את האקורדיון)

הלינה-

מה אתה עושה ? – אתה הולך ?

מתניה –

כן. אני עושה בייביסיטר אצל השכנה .

הלינה–

מה זאת אומרת – שוב ? לפני הבחינה ? אמרת שלא תלך לשם יותר

מתניה–

זאת הפעם האחרונה . אמרתי לה זאת הפעם האחרונה .

הלינה–

אבא ואני לא אוהבים שאתה הולך לשם . אל תלך לשם .

מתניה–

בסדר . אבל הבטחתי. התחייבתי, היא יוצאת לעבוד אני צריך לשמור על הילדה.

הלינה–

ומתי תתכונן. אתה צריך לקום בשש בבוקר

מתניה –

יהיה בסדר , אני מוכן .

הלינה–

תראה, מתניה, שב, לא גמרתי אוניברסיטה לצערי – החיים זה האוניברסיטה שלי ואתה הדוקטוראט שלי אז זה מה שיש לי להגיד – תהיה וירטואוז - תשאר בחיים תהיה בינוני –יתנו לך רובה וישלחו אותך לחזית . רוצים לקבל אותך ללהקת הנח"ל - תסע , תשמח את החיילים , תעמוד באמצע ותנגן וכולם ירקדו וישירו –

מתניה–

איך אני שונא שאת אומרת את זה

הלינה–

אתה יכול לשנוא . זה מה שהולך בארץ הזאת. אתה תגמור לנגן , הם ילכו להילחם – אתה תחזור הביתה לישון . זאת התכנית שלי . יש לך תכנית יותר טובה –בבקשה . מצדי יום אחרי השירות הצבאי –אתה יכול לעשות מדורה ולשרוף אותו .

מתניה –

בסדר. (קם לצאת האקורדיון בידו)

הלינה–

ביקשתי שלא תלך.

מתניה –

אז ביקשת ואני לא נענית לבקשה

הלינה–

מה קרה לך , למה אתה מדבר אלי ככה ?

מתניה –

כי זה לא ענייך . צאי החוצה. אל תתערבי לי בחיים. אל תתערבי לי בחיים. **(היא**

יוצאת . הוא נשאר רגע לעמוד ואז יוצא .)

תמונה 6 – סגראדה פמילייה

חדר השינה של מירה . דפנה בטלפון . מירה תיכנס עוד מעט

דפנה

אז ככה – שלוש משפחתיות – מרגריטה – בלי תוספות .

אחת קישואים נקניק וזיתים

אחת ים תיכונית

שתיים פרות ים ושמנת
 אחת נוסח הוואי אננס ופסטרמה . יופי –
 שמונה פיצות. ויש לכם יין – אז גם יין. ארבעים דקות? גדול. כי הישיבה
 מתחילה והבוס שלי עצבני. ביי.

מירה

(נכנסת מהמקלחת) בסוף יעלו עליך.

דפנה -

טוב, הוא לא מתקשר. עבר יום לילה עברו יומיים. הוא לא מתקשר.

מירה

אל תדאגי – אם זה הוא הוא יתקשר.

דפנה

אמא יש לי עבודה אני לא יכולה לעזוב את העבודה שלי להרפתקאות האלה.

מירה

איזה עבודה

דפנה-

התחלת? - עבודה - אני באמצע תחקיר לסרט

מירה

אה, זאת העבודה... תעבדי אצלי. אני אשלם לך לפי שעות – כמה מגיע לך על
 היום?

דפנה

אני רצינית – אין לי זמן פנוי.

מירה

אז זה מה שיצא ממך – תחקירנית?

דפנה -

לא רק - יצאתי גם קנאית נקמנית ונוירוטית כמוך. דפוקה עם רגשי נחיתות ועודף
 בטחון עצמי כמוך - בעצם יצאתי דפוקה יותר ממך כי לך הייתה אמא אמיתית
 בתור אמא ולי לא - לי הייתה בלונדה בתור אמא. רוצה להמשיך?

מירה

בתור אמא ואבא. ותגידי תודה כי כשאבא שלך החליט שהוא לא רוצה אישה וילדה
 -

דפנה

מסכנה שלי בעלך נטש אותך-

מירה

אין דבר. לא הפסד גדול.

דפנה

פגשתי את אבא

מירה-

היגיע זמן החשבונות.

דפנה-

לא שאלת את עצמך אף פעם למה אני עזבתי את הבית בהזדמנות הראשונה?
 נראה לך טבעי?

מירה

או קיי - כי גנבתי לך את החבר ההוא, מה שמו, הגיטריסט עם האף הגדול,
 וכעסת - לא? את אמרת.

דפנה -

לא, בגלל זה ניסיתי להתאבד את הבית עזבתי כי פגשתי את אבא והוא ספר לי הכל
 - רוצה לשמוע? אני אספר לך -

מירה

הוא עזב אותי

דפנה-

כן הוא עזב אותך. אחרי שהוא תפס אותך מזדיינת עם הנער שליח של הירקן
מירה –

כן, תמיד הוא היה אפס, אל תעשי ממנו מיתולוגיה. הבחור של הירקן היה עושה בשעה מה שהאבא לא עשה בשמונה שנים. מה קרה מותק? בא לך להקיא? לא כולן כמוך, דפנה, לא כולן שונאות את עצמן את הגוף שלהן, לא כולן מתאמצות להיות מכוערות ומוזנחות וגבריות. יש כאלה שאוהבות מסיבות ולשתות ולהשתכר ולאבד שליטה ולהתמסר ולבכות ולהתגעגע ולרקוד, דפנה'ה מתוקה שלי – כמה שניסיתי ללמד אותך לרקוד לא הצליח לי. לא רצית להזיז רגל לא רצית. קפואה כמו מקל של ארטיק.

דפנה –

די, תעזבי אותי. למה באתי הנה בכלל. את רוצה למות תמותי לבד, בלעדי, בלי אבא בלי אף אחד. תזמיני את המאהבים הצעירים שלך להיות אתך – אותי תעזבי.

מירה –

למה את שונאת אותי כל כך?

דפנה –

כבר לא זוכרת. מה זה חשוב

מירה –

דפנה

דפנה –

מה!?!?

מירה –

תעזרי לי לקום.

דפנה –

מה עכשיו? (מירה מוציאה מתחת המיטה אקורדיון ומניחה על הכסא במרכז

החדר)

דפנה

מה זה?

מירה –

אקורדיון

דפנה –

יש לך אקורדיון? אז למה את נותנת לי להתרוצץ לחפש אקורדיון כשיש לך אקורדיון.

מירה –

אני רק רוצה שתיכנסי אליו, תתני לו את האקורדיון הזה ותסתכלי עליו על הפנים שלו איך הוא מגיב מה קורה לו.

דפנה –

מה צריך לקרות לו?

מירה –

את תראי כבר

דפנה –

מה אני צריכה לראות

מירה –

מה את צריכה לראות – את צריכה לראות תדהמה, הלם, את צריכה לראות רגע אחד של הפתעה כשהוא יפתח את הקופסא, הוא ירים את האקורדיון, ינסה ללבוש אותו, זה יהיה לו קטן, אין דבר – הוא יריח אותו, יעצום עיניים ואז תראי בהלה ואז תראי כאב וגרון מתכווץ. ואז הוא יסתכל עליך וינסה להבין ואם יהיה לו כוח להוציא מילה מהפה הוא ישאל אותך מאיפה האקורדיון. ואם תהיי חכמה אז עד שאת עונה תתני לו לדבר. תני לי את כדורי השינה שלי, אני רוצה לישון.

דפנה –

ואז את מניחה לי

מירה-

אין לך עוד הרבה אתי אז אל תזרזי אותי. תני לי מים. חכי רגע תקשיבי
(שולפת ספר ישן מבין הכרים שעל המיטה ונותנת לדפנה) תפתחי בעמוד

ותקראי -

דפנה-

מה זה

מירה-

תקראי

דפנה -

... "כיצד אדם מת? באים אליו מלאכי השרת אחד ממלאכי השרת ואחד ממלאכי
 המות ואומרים לו קום, הגיע קצך. אומר להם האדם- עדיין לא הגיע קצי. מיד
 פותח את עיניו ורואה מלאך. אורכו מסוף העולם ועד קצהו ומכף רגלו עד קדקודו
 מלא עיניים, לבושו אש, כסותו אש כולו אש וסכין בידו וטיפה של מרה תלויה בו
 בסכין. ממנה האדם מת, ממנה מסריח, ממנה פניו מוריקות. ושואל אותו המלאך
 על כל מה שעשה בעולם הזה ואם עשה טוב -זורק אותה טיפה אל תוך פיו ויוצאת
 נשמתו בלא צער כמי שמושך שיערה מתוך החלב ואם עשה רע - יוצאת נשמתו מגופו
 כגרירת קוצים מן הצמר" - מה זה?

מירה-

זה מה שזה. אני פוחדת דפנה'לה אני מתה מפחד. כמו שגוררים קוצים מתוך
 הצמר - "אם עשה רע יוצאת נשמתו כגרירת קוצים מתוך הצמר".

דפנה-

איזה רע עשית שמגיע לך עונש כזה?

מירה-

תמצאי אותו ותהיי בטוחה שזה הוא - מתניה, מתניה אגסי. כי יש לי עוד דבר
 לגמור לפני שבא המלאך עם העיניים.

(נכנס המלאך. מירה מבועתת)

דפנה-

לפתוח לך את הוילונות?

מירה-

לכי עכשיו. אני עייפה. הערפד רוצה לישון **(דפנה יוצאת)**

מלאך-

הזמן רץ. הזמן מתקרב אל קיצו

מירה-

כן. שלחתי לו את האקורדיון - עכשיו נדע אם זה הוא.

מלאך-

ואם זה הוא?

מירה-

ואם זה הוא אני מחזירה את החוב ואתה לוקח אותי למעלה קלה כמו פרפר. מה
 אתה מסתכל - גם אתה כבר שונא אותי?

מלאך-

אני אמור להזדהות איתך אבל אני לא אוהב אותך

מירה -

זה בסדר. גם אני לא מתה עליך. כרוב. חמוץ.

תמונה 7א' - הו, מי זה חוזר פתאום מן המתים?

דפנה מופיעה פתאום עם דלה טורה הנושא את האקורדיון עבודה

מתניה-

אמרתי שאני אתקשר

דפנה-

אני יודעת , אין דבר - הבאתי אותו- זה בסדר? יש לך זמן? תודה מר סלבטורה

דלה טורה

דלה טורה

מתניה-

את יכולה להשאיר אותו כאן

דפנה-

אתה יכול לבדוק מה הבעיה

מתניה-

אני אבדוק . את יכולה להשאיר אותו

דפנה-

אני יכולה להישאר ? (הלינה נכנסת מחדר השינה שלה)

מתניה-

מאיזו סיבה ? זה בסדר אמא , את יכולה לחזור לחדר שלך

דפנה-

(בקול רם באופן מיוחד) שלום לך , מה שלומך , אני מצטערת שהתנהגתי קצת מוזר בפעם הקודמת – פשוט , אני הזמנתי מקום במסעדה והיה לי מאד חשוב לא לפספס את זה.

הלינה-

זה בסדר

דלה טורה

בואי הלינה , לא נפריע לזוג הצעיר.

הלינה

אני לא חרשת (יוצאים)

דפנה –

אני לא אמרתי לך - אני עובדת בטלוויזיה אני תחקירנית לסרטים דוקומנטריים , וזה מאוד מוצא חן בעיני ,מה שאתה עושה.

מתניה-

מה אני עושה?

דפנה-

לבד במרתף, עם האקורדיונים מסביב, זה מדליק . אני יכולה ממש לראות את הסרט - יש כאן מטאפורה , דימויים , נשים פה תאורה מסתורית - זה יהיה גדול אני אומרת לך . אני יכולה לכוון את המנורה ? כמו חדר ניתוח לאקורדיונים אדומים . תחשוב מוזיקה של ציפיה ברקע מלאת מתח שקטה לא להפריע לניתוח ואתה פותח לאט לאט את הברגים, מוציא את האיברים הפנימיים , מחבר אותם למכונת לב ריאה, מקשיב לצלילים ומתחיל לתקן. והמוזיקה ברקע של הלמות לב – טם טם טם טם המקולקלים.

מתניה-

איך קראת לי ?

דפנה –

בשם שלך – מתניה . לא ?

מתניה פתח בינתיים את מזוודת האקורדיון והוציא אותו . דפנה עוקבת אחריו . הוא מעמיד את האקורדיון על השולחן ומביט בו . ואז הוא נסוג ומביט בו שוב ואז בה ושוב באקורדיון . הוא לוקח אותו מייד ולובש אותו . מריח אותו . עוצם עיניים . אז הוא מתיישב עם האקורדיון על ברכיו ומריץ את האצבעות על הקלידים ועל עיוור מנסה את הבסים. פותח את האקורדיון בזעקת צלילים עד קצה המפוח ואז סוגר אותו לאט לרעש האוויר הנפלט ממנו .

דפנה-

מה לא בסדר בו ?

מתניה-

מה? מאיפה יש לך את האקורדיון הזה ?

דפנה-

למה?

מתניה-

אני שואל מאיפה השגת אותו .

דפנה-

יש לנו אותו , משנים.

מתניה לא יודע את נפשו . הוא מוריד את האקורדיון ומציב אותו על השולחן .

מתניה-

איפה את גרה

דפנה-

פה לא רחוק

מתניה-

ולפני זה

דפנה

בכל מיני מקומות . אמא שלי אהבה לעבור דירות

מתניה-

גרת ברמת גן ?

דפנה-

ברמת גן?

מתניה-

כן

דפנה-

כשהייתי קטנה .

מתניה-

באיזה רחוב

דפנה-

המתמיד

מתניה-

המתמיד ?

דפנה-

כן , משהו לא בסדר -?

מתניה-

זה לא יכול להיות...

דפנה-

מה -

מתניה-

כמה זמן יש לכם אותו . קנית אותו ?

דפנה-

הרבה זמן . לא יודעת

מתניה

זה האקורדיון שלי

דפנה-

מה זה שלי ? אתה רוצה אותו ?

מתניה-

לא , זה האקורדיון שלי . הוא שלי . אני איבדתי אותו לפני המון שנים . הוא שלי .

מרים עיניים אל דפנה .

אני מכיר אותך .

דפנה-

אותי?

מתניה-

כן . היית ילדה קטנה . ברחוב המתמיד . שמרתי עליך בלילות כשאמך עבדה.

דפנה-

אתה מכיר אותי?

מתניה-

את הבת של מירה - את דפנה . ואחר כך לא ידעתי איפה הוא . לא זכרתי שהוא אצלכם . כנראה השארתי אותו אצלכם , אבל אמא שלך אמרה - אני שאלתי אותה והיא אמרה שלא , אני יצאתי מהדעת , הורי עשו לי את המוות איפה האקורדיון ולא היה לי מושג איפה הוא יכול להיות . אני באתי אתו אליכם וכנראה קמתי משינה ומיהרתי הביתה והוא נשאר . אבל למה היא אמרה שהוא לא אצלכם . אני התקשרתי אל אמא שלך . יום אחד נעלמתם ולא היה לי את הטלפון . אני מאד אהבתי את אמא שלך . גם אותך . היית ילדה מתוקה . עכשיו החזרת לי אותו . רגע. את החזרת לי אותו? ידעת שזה אני?

דפנה-

מה פתאום?

מתניה -

אז איך?

דפנה -

במקרה. אמרתי לך שיש פה סיפור לסרט. אני מתה לספר לאמא שלי. אני יכולה רגע להשתמש בטלפון? זה טירוף!!!

מתניה

בבקשה (הלינה נכנסת עם דלה טורה)

דפנה -

(מחייגת) אתה היית בייביסיטר שלי כשהיית קטנה ..בא לי לבכות מרוב התרגשות

(ניגשת אליו)אפשר? (מחבקת ומצמידה לו נשיקה ואז פונה ורואה את הלינה

מביטה בה) אופס , סליחה -אני פשוט - את בטח חושבת שאני - אני כבר עפה

מפה ! (לטלפון, במהלך שיחת הטלפון של דפנה הלינה נוזפת במתניה) זה

"אנטרקוט" ? אני מדברת ממערכת ידיעות אחרונות - כמה מהר אתם יכולים

להיערך ל- כמה אנחנו ?

הלינה -

מה קורה פה ? מה קורה אתך ?

מתניה

תגידי את זוכרת את הבחורה שגרה מולנו כשהייתי בתיכון ?

דפנה

...עשרים ושלושה איש.

מתניה

בלונדינית , גרושה , עם ילדה קטנה

דפנה

...לא זה לא יומולדת - נסגרה פה עסקה גדולה.

הלינה

מה היא סיפרה לך?

מתניה

מי סיפר לי מה - אני מספר לך שהבחורה הזאת - היא הילדה שעשיתי לה בייבי

סיטר לפני יותר מעשרים שנה .

דפנה

...ותפתחו את היין שינשום

מתניה

ילדה מתוקה . אמא שלה גרה מולנו – את זוכרת ? היא עברה אחר כך .

הלינה

אני זוכרת , נו

מתניה

נו אז זאת הילדה .

דפנה

...להתראות . אנחנו מגיעים

מתניה

היא כבר גדולה היום עובדת בטלוויזיה .

דלה טורה –

טלוויזיה- כל הכבוד

תמונה 8 – אז מה שלום אמא היקרה ?

(דפנה סיימה את השיחה)

הלינה

אז את הבת של ... מה שלום אמא ? אמא בסדר ? הכל בסדר אצלה ?

דפנה

לא כל כך

הלינה

מה – הבריאות ? היא אישה צעירה , לא ?

דפנה

כבר לא כל כך

הלינה

מה יש לה ?

דפנה

לא יודעים

דלה טורה

לפעמים , כשלא יודעים זה טוב וכשכבר יודעים זה רע .

הלינה -

ואיפה אתם גרים עכשיו אני מתכוונת –

דפנה

בצפון . אמא גרה בפנטהאוז

הלינה

פנטהאוז?

דפנה

כן, דירת גג .

הלינה

ואמא בסדר ? הכל בסדר ? אמא התחתנה ? יש לה מישהו ?

דפנה

לא

דלה טורה

ואת , את נשואה ?

דפנה

גם לא

דלה טורה

אז יפה, גרות ביחד בפנטהאוז, שתי נשים יפות.

דפנה

לא, אמא גרה לבד ואני לבד. לא משנה. הכרתם את אמא

הלינה

מי לא הכיר? במקום שגרנו כולם הכירו את אמא. גם אותך. אני זוכרת היית קטנה בלונדינית.

דפנה

אמא במצב לא טוב, לא נותנים לה הרבה זמן.

הלינה

אוי ואבוי לי - מי לא נותן לה? הרופאים?

דפנה

היא לא רואה רופאים. היא הולכת לרבנים

הלינה

רבנים? אמא הולכת היום לרבנים...?

דפנה -

רבנים, רבניות, קוראות בקפה, מכשפות, - הכל, מה שיש ומשלמת לכולם, הרבה כסף.

הלינה-

הרבה כסף. אמא אישה עשירה עם כסף. מה היא עובדת?

דפנה-

היום היא כבר לא עובדת. כשהייתי קטנה היא עבדה קשה. ואז היא קיבלה ירושה, נדמה לי

הלינה-

ירושה... תמסרי לה דרישת שלום ממני ושתייה בריאה. אני מאחלת לה. הלינה אגסי מאחלת לה.

דפנה-

תודה. להתראות. זה נורא מרגש שיש אנשים שזוכרים אותך מהילדות. תודה. להתראות (יוצאת)

תמונה 9 - החיים נוקשים על דלתו של מתניה

מתניה ניגש ופותח את התריסים שהגיף בתמונה 2

מתניה-

טוב, צפירת הרגעה. אפשר לצאת מהמקלט.

הלינה-

כן, תמיד נרגעים רגע אחד לפני הקטסטרופה

מתניה-

איזה קטסטרופה

הלינה-

תסתכל במראה. אתה מזיע מרוב התרגשות. ריח של בחורה והוא תוך רגע לא זוכר איך קוראים לי. מה אתה מגלה לה הכל? מה אתה מספר לה הכל? - יצאת מהמחותרת, אין סיבה להסתתר יותר?

מתניה -

למה, בגללי אנחנו כאן? אני תקעתי אותנו הנה לחור הזה? אני לא נהנה כאן, אני לא חי, אלה לא חיים אם עוד לא שמת לב. אני עוד צעיר, לכל הרוחות, אני לא רוצה להיקבר כאן - אני רוצה לנסוע מכאן, את לא מבינה!?

הלינה -

כן, כמו שהאקורדיונים המקולקלים האלה יתחילו לנגן פתאום – ככה הוא יצא מפה. כסף לאוטובוס אין לך איך תיסע מכאן ?

מתניה –

ברגל, בשחייה – לא איכפת לי, רק לא כאן, רק לא במקום הזה. כל העיר הזאת מטיילת לי מעל הראש, חיה, נושמת, אנשים מתאהבים, מקימים משפחות – למה זה מגיע לי ?

הלינה –

זה לא מגיע לאף אחד .

מתניה–

אבל את חיית . היו לך את החיים שלך . אני רק למדתי, רק התכוננתי – בית מפואר בניתי ואף אחד לא בא לגור בו. את לא יכולה להבין את זה ?

הלינה –

אני יכולה. גם אני לא רוקדת בלילות במועדוני לילה .

מתניה–

אז למה לא עצרת אותו, למה לא אמרת לו די ? למה לא שמת לב שאבא לידך מבזבז כספים כמו מטורף ? אנשים חיים ביחד, לא? הייתם נשואים, לא ? מרגישים, בן אדם לידך נהיה אפור מיום ליום, נהיה עצוב, נהיה מדוכא, מקבל קמטים בפנים – לא הרגשת ? למה לא עצרת את זה ?

הלינה –

מהרגע שהבחורה הזאת נכנסה הנה והתחילה לנשק אותך הכל מתהפך לך בראש . אל תענה אותי יותר

מתניה–

אל תענה אותי יותר –אני מענה אותה, זה יפה, אמא

דלה טורה –

סליחה שאני מתערב –

הלינה–

אז אל תתערב. קודם אתה מבקש סליחה אחר כך מתערב

דלה טורה –

אמא צודקת מתניה . אולי אני יכול לעזור בכרטיס טיסה, קצת כסף להתחלה. אתה צריך לנסוע מפה. אני אשאר עם אמא.

מתניה–

למה ?

דלה טורה –

אתה מאבד זהירות . עכשיו בחורה, תתחיל לצאת, יראו אותך – זה לא בריא .

מתניה–

גם להתרגש אסור לי חמש דקות ? מה יקרה עכשיו – היא תשים מודעות בעיתונים שאפשר למצוא אותנו שם ושם ? זה זיכרונות נעימים – זה הכל . תסתכלו –את זוכרת שנעלם לי האקורדיון ביום של הבחינה ללהקת הנח"ל ?

הלינה–

אוי ואבוי, נו -

מתניה–

מה אוי ואבוי ? הנה הוא - זה היה אצלה כל השנים . אני שכחתי אותו אצלה. אני עשיתי שם בייביסיטר לילדה וקמתי בבוקר ורצתי לבחינה ושכחתי אותו אצלה.

תמונה 11 – הכסף יענה את הכל ?

מירה יושבת על המיטה, מורחת את גופה בקרמים

מירה

נו,

דפנה

כמו שאמרת – כאילו הוא שחקן שמבצע תסריט שכתבת לו. מה את מאושרת כל כך?

מירה-

הכל קרה כמו שאמרתי ?

דפנה-

כן . הוא מיד נשפך . מיליון שאלות – איפה גרת , ומה שלום אמא ואז אמא שלו התעניינה בשלומך והצבעי האיטלקי הצטרף לחגיגה ועשינו ערב נוסטאלגיה. את רגועה עכשיו? עכשיו ספרי לי מי זה .

מירה-

הבקשה האחרונה שלי ממך – תפתחי את המגירה יש שם מעטפה. קחי אותה בלי לפתוח , לכי לשם ותשאירי את זה בתיבה או בדלת או שתתני לו ביד ותגידי לו שזה תשלום על התיקון. יש פה גם צ'ק על מאה שקל וכשאת יוצאת תשאירי אותה ותיעלמי מהר, בלי שאלות ובלי תשובות. תלכי משם ואל תחזרי לשם יותר.

דפנה -

זה סרט. גם אני משחקת אצלך בסרט. אני רוצה לדעת מה הסיפור הזה

מירה-

דפנה , אחרי זה את חופשייה לגמרי. את לא צריכה לחזור הנה עד הלוויה. זה סיפור שלי ואין לו פירוש . ותסגרי את הווילונות האור מפריע לי .

דפנה -

נהיית ערפד .

מירה-

לכי, תעשי מה שאמרתי .

דפנה -

כמה מרץ יש לך פתאום . לא הולכת . (שמה את המעטפה על השולחן) כל הסיפור . מהתחלה עד הסוף או שתשלחי את זה בדואר לכתובת שאת לא מכירה

מירה-

אני לא רוצה שתשנאי אותי .

דפנה-

אני לא אשנא אותך יותר מעכשיו .

מירה-

אני מכירה אותך- את מהטיפשים האלה עם המוסר , את כל דמי הכיס שלך היית מחלקת לקבצנים ברחוב

דפנה -

אני מקשיבה, אמא .

שתיקה**מירה-**

טוב. זה לא קל. שבי. תזיזי ממני את העיניים התמימות שלך. הם גרו בוילה, בית פרטי. מולנו. היה חוזר מבית ספר והאימא שלו מחכה עם ארוחת צהרים. ניגן באקורדיון, בחור מוצלח להקיא ממנו. ואבא שלך האפס הטרקטוריסט עזב את הבית לשבועות שלמים לא ראיתי אותו והייתי צעירה, אישה צעירה בת עשרים ושש עם ילדה בת שש. פעם בחודש היה בא הביתה.

דפנה-

מה הקשר לאבא?

מירה-

הייתי יורדת אתך למטה שתשחקי עם הילדים והוא היה יוצא לשחק כדורגל. בן שבע עשרה תמים כמו טוסיק של תינוק. ביישן. את כל המרץ היה מוציא בכדורגל. עם המשקפים קשורים בגומי של תחתונים שלא יפלו לו מהזיעה. לא התאפקתי. את

כבר ילדה גדולה תחשבי עלי כאילו זה את. בלי שום עניין בחיים, נשואה לאחד שלא רוצה להיות איתי. אז לפתות אני יודעת. הייתי יושבת על הגדר במיני קצרצר בגופיה בלי חזיה ומחייכת וכל הזמן הכדור מתגלגל לו בכיוון שלי. הייתי מסתכלת לו בעיניים ומדברת והוא מסכן מתוק היה מסמיק. ואז יום אחד הוא תפס אומץ ושאל אותי אם אני משתמשת בגלולות נגד הריון ואני עניתי 'ודאי, אני, כשאני רק מריחה תחתונים של גבר אני מייד קופצת למיטה-איך אני יכולה בלי גלולות?'. נפלט לי. הוא כמעט התעלף. ממילא חשבו שאני זונה. ממילא הירקן הבן זונה סיפר לכולם ששכבתי איתו תמורת ארגז ירקות.

דפנה-

אז אבא צדק.

מירה-

הזהרתי אותך.

דפנה-

תתרכזי בסיפור. פיתית אותו.

מירה-

פיתיתי אותו. בקלות. ביקשתי שיעשה לך בייבי סיטר. הוא לא רצה לקבל כסף. רק רצה לעזור. ילד טוב – רק לעזור. אבל גבר שנכנס לבית של אישה זה כמו לשכב איתה. נכנס. חודר, מביט מסביב - רואה איפה היא חיה, נושמת, מתלבשת, מזיעה - הנה שם היא מתקלחת, הנה שם היא משתינה. הייתי הולכת משאירה אותו אתך, מותק, שינגן לך. היה משכיב אותך לישון המתוק ואחר כך מחטט. תמיד הבייבי סיטר מחטט. כמו בלשים קטנים פותחים מגירות, מציצים, מרחרחים – חזיות, תחתונים של אישה, חוברות פורנו – מחטטים ומאוננים. אל תסתכלי עלי ככה. תמיד בייבי סיטרים מאוננים, כמו חיה שמסמנת טריטוריה. הייתי חוזרת הביתה אחרי כמה שעות והוא היה מחכה לי כמו חתול מיוחם. הילדה ישנה ואפשר לעשות מה שרוצים. אחר כך הוא היה מספר לי על החלומות שלו. הוא כתב שירים אז. רצה להיות משורר. מתוק. זה מרגש להיות האישה הראשונה של גבר. כל מי שתבוא אחר כך הוא ישווה אליך.

דפנה-

מה יש במעטפה? מכתב? את נפרדת גם ממנו?

מירה-

כן, אז לא הספקתי. ברחתי לו בלי להשאיר עקבות.

דפנה –

אז זה כל הסיפור?

מירה-

זה כל הסיפור.

דפנה –

תני. אני הולכת. את יודעת מה? דווקא אני לא כועסת עליך. סיפור מסריח, מבולבל. אבל את כבר באמת לא יכולה להפתיע אותי. **יוצאת. נכנס המלאך הזוטר. מירה מתלבשת בבהילות, חובשת פאה נכרית ושמלה מפוארת**

מירה-

זהו אני מוכנה, קח אותי למעלה אני רוצה לגמור עם זה.

מלאך-

את בטוחה?

מירה-

כן. בעוד כמה רגעים היא תיתן לו את המעטפה והסיפור גמור.

מלאך-

עוד נראה, אני לא בטוח שזה יספיק.

מירה-

החזרתי לו את החוב. קח אותי.

מלאך-

אבל זה לא רק החוב . הוא גם צריך לסלוח לך על מה שעשית .

מירה-

הוא גם צריך לסלוח לי ? למה ?

מלאך-

ולא רק הוא . חוץ מזה יש שלבים ,פקידים , פרוצדורות , בירוקרטיה , טפסים – כמו בעולם הזה . כמו בקופת חולים .

מירה

מה יעשו לי שם ?

מלאך-

מה יעשו לי שם ...תלוי בך , זה הגיהינום שלך את בוחרת מה יהיה שם -

מירה -

אבל מה זה שם ? בית משפט ? חדר עינויים – מה זה ?

מלאך-

כל פעם משהו אחר – תלוי במי שבא . פעם באתי עם שופט זקן והשמים נראו כמו בית סוהר גדול וברגע שנכנסנו הוא התחיל לבכות וניסה לברוח ופעם הבאתי רופא והשמיים נראו כמו חדר כספות בבנק ובכל כספת שכב חולה ונאנח - אני בעצמי מופתע כל פעם מחדש , לא תמיד מבין .

מירה -

ואני , מה אני צריכה לעשות שם

מלאך

לדבר אמת . להתחרט . להצטער - אוהבים אצלנו צער . אמיתי , שקוף כמו דמעה . אז הכל תלוי בצער – ותלוי כמה נקי הלב שלך .

מירה-

כמה נקי הלב שלי..

מלאך

אני מלאך זוטר לא מבין הרבה אבל אפילו אני יכול להרגיש שנקייה את לא . ישאלו אותך שאלות - תעני ביושר – תעברי הלאה . תנסי לשקר – והופ את חוזרת הנה לחדר המתים המפואר שלך . אז מה את מחליטה .

מירה

אני רוצה למות

מלאך

טוב , אני אנסה להעביר אותך .

לא נעימות - אם תעני ביושר – תעברי הלאה בלי ייסורים . תנסי לשקר – והופ את חוזרת הנה לחדר המתים המפואר שלך . אז מה את מחליטה .

מירה

אני לא יכולה לסבול כאן יותר . אני רוצה למות

מלאך

טוב , אני אנסה להעביר אותך .

המלאך מסמן בידו וקירות ביתה של מירה נפתחים פתאום לתמונת שמיים תכולים ועננים שבהם צף -

תמונה 7 – כגרירת קוצים מתוך הצמר

- חדר שנראה כמו בית חרושת לחזיות .בובות של דוגמניות חצי עירומות מציגות לראוה תחתונים וחזיות ומשני צדי החדר מתלים ועליהם עשרות קולבים עם הלבשה תחתונה . פקיד יושב אל שולחן ועליו מחשב מיושן .בסוד נספר

שזהו המלאך גבריאל הממונה על רישום העולים החדשים . אל החדר נכנס המלאך זוטר ואיתו מירה , מבולבלת משהו . גבריאל הוא מונדק דלה טורה .

גבריאל-

בואו, תיכנסו בבקשה, תעודת פטירה? (מתניה מגיש לו) תודה. בת חמישים?

מלאך זוטר

בת חמישים בדיוק. לקחנו אותה ביומולדת.

גבריאל-

כמה יפה – מספר עגול – זמן מחצית חיים, כמו באטומים רדיו אקטיביים. בעיות?

מלאך זוטר

לא. היא הייתה מוכנה . חיכתה לנו

גבריאל-

מתאבדת

מלאך זוטר

לא .

מירה-

סליחה, אני יכולה להגיד משהו?

גבריאל-

לא. מתאבדת?

מלאך זוטר

פחות או יותר

גבריאל-

לא מבין

מלאך זוטר

לא באופן גס - כמו אחד שמשאיר ברז פתוח עד שהמים נגמרים.

גבריאל-

אז איפה אני רושם אותה – זקנה? טבעי? מחלה? מרצון?

מלאך זוטר

מרצון יהיה בסדר

מירה-

אבל אני חולה

גבריאל-

כולם חולים. שבי רגע עד שנגמור את הניירת. את יודעת לרקוד?

מירה-

כן.

גבריאל-

אז תרקדי לנו קצת בינתיים

מירה-

מה לרקוד?

מלאך זוטר

טנגו? אנחנו אוהבים טנגו, נכון?

מירה-

טנגו לבד? צריך שניים לטנגו-

מלאך זוטר

(נוחר קלות) לא את. תנסי, תראי שאת מצליחה לבד. מוסיקה –

(מוסיקה של טאנגו מדהים בוקעת פתאום סוחפת את מירה לריקוד נגד רצונה)

גבריאל-

רוקדת יפה .

מלאך זוטר

כן . סיבוב סיבוב הטיה הטיה השכבה . יפה . תמשיכי בינתיים .

גבריאלי-

צאצאים –

מלאך זוטר

בת

גבריאלי-

זה הכל

מלאך זוטר

כן, גם זה בקושי (הלינה לבושה בהדר חולפת מחייכת על פניה בריקוד קליל)

מירה-

רגע.

מלאך זוטר

אל תפסיקי

מירה-

אז תענה לי

מלאך זוטר

לא אין כאן אנשים חיים . כולם באותו מצב .

מירה-

איך ידעת מה אני רוצה לשאול –

גבריאלי-

נו באמת . את לא בקופת חולים .

מירה-

איפה אני עכשיו מה זה כאן . זה המקום? בית חרושת לחזיות? איפה המלאך עם

החרב?

גבריאלי-

מה היא רוצה?

מלאך זוטר

מלאך עם חרב.

גבריאלי-

הוא לא עובד כאן יותר. פוטר. יש היום שיטות אחרות. פסיכולוגיה. .

מירה-

מה עושים כאן?

גבריאלי-

מתאקלמים. זה לוקח זמן. אבל אנחנו לא ממהרים לשום מקום . באופן כללי אפשר

לומר שהתפקיד שלך הסתיים . your turn is over now . game over ההצגה

נמשכת, הצופים נשארים, ורק את עוברת הלאה . אולי..

מירה-

זה נפלא

גבריאלי-

כן, זה לא נעים.

מירה-

אמרו שרואים את כולם לפני ש – שיש מנהרה חשוכה ובקצה יש אור ואז פוגשים את

כולם

גבריאלי-

לא לקחת אותה דרך המנהרה?

מלאך זוטר

היה חפץ חשוד אז ויתרנו על זה.

מירה-

לא ראיתי אף אחד.

גבריאלי-

רואים את מי שרוצים לראות – את רצית לראות מישהו ?

מירה-

יש הרבה שאני לא רוצה לראות

גבריא

אז הכל בסדר , על כל פנים- כאן יש מישהי שרוצה לראות אותך.

תכניס אותה

מירה-

לא.

מלאך זוטר

סליחה? קצת אומץ !

מירה-

לא. אני מבקשת. זה לא הוגן.

גבריא

ששששש מה היא רוצה ממנה.

מלאך זוטר

לשאול – (מעיין בניירות) למה?

גבריא

למה?

מלאך זוטר

כן. זה הכל. למה.

מירה-

ואני חייבת לענות?

גבריא

לא

מלאך זוטר

את יכולה לא לענות . מצד שני כל זמן שאת לא עונה את לא עוברת הלאה . את

נשארת בשלב הצער הראשוני על אבדן החיים שהוא שלב מאד מפגר .

מירה-

לא איכפת לי . אני לא רוצה לדבר איתה . איפה היא ? גב' אגסי ... תשאלו כבר

הלינה

אז מה חשבת כשעשית מה שעשית ?

מירה-

שאפשר.

הלינה

וכלום לא יקרה

מירה-

כן

גבריא

ועשית כי אפשר היה

מירה-

כן. זה היה קל מאד . גב' אגסי , אני רוצה להגיד –את סבלת , התמוטטת , המשפחה נהרסה אבל עכשיו אתם צודקים , צודקים לנצח – ואני טבלתי בשמפניה אבל אני לא צודקת , אין לי צדק . יצור פגום - צדק, אין לי. אני לא מצטערת, אני מקנאה בך . עשיתי לכם עוול ויש לכם מישהו ברור להאשים אותו . לתלות בו את הכל . אני עומדת פה מולך עכשיו וגם אלף שנים לא ינקו אותי . אפילו היטלר ישן כאן בשקט באיזה אגף , אני בטוחה , ג'ינגיס חאן , סטאלין - כולם פה במאגר הנשמות ישנים בשלווה של תינוקות - בגלל האידיאולוגיה ומה אני ? מרשעת קטנה ועלובה שרצתה גם . רציתי גם (פונה למלאכים) וחוץ מזה בקשר למר אגסי – הוא היה המאהב שלי. (רעם מחריד את השמים והאור מתחלף) לאן היא הלכה ? גברת אגסי !

גבריאלי-

היא הלכה . לא משקרים כאן. זה לא נהוג.

מירה-

אז אני חוזרת למטה ? עד מתי? אני אכולת צער. צער כוסס בי. צער מקלף ממני את העור שכבה אחר שכבה. זה מה שקורה כאן – נחשפים כמו שבלולים בלי שריון? זה מקום כבד כל כך מצער כל כך. זה הגיהנום? אפשר להפסיק אולי את המוזיקה הזאת? שוב אקורדיון ושוב אקורדיון, לכל הרוחות, גם אלוהים בלהקת הנח"ל?

גבריאלי-

מאד מצחיק . אנחנו צריכים ללכת. נחזור מחר.

מירה-

(למלאך הניגש אליה עם כתונת הלילה שלה) אני לא לובשת את זה. בשום אופן. תוריד את הידיים שלך ממני תכף ומייד – אני רוצה לדבר עם הממונה –

דלתות השמים נסגרות לאט והמוסיקה מתגברת וסוחפת את מירה לריקוד טנגו שהיא לא יכולה לעצור . היא רוקדת בעיניים עצומות

מי כאן הממונה? מי כאן הממונה ?

אור יורד לאט

מערכה שניה

תמונה 13 – עסקת חליפין

המרתף של מתניה . מתניה יכנס מייד

דפנה-

(בטלפון) אז אני מסבירה לך - כבר הזמנתי להערב בשמונה ורבע , שולחן לשישה , כבר התקשרתם ווידאתם שהכל בסדר ועכשיו אני מוודאת שאצלכם הכל בסדר ושלא נצטרך לחכות

מתניה-

(נכנס) ביקשתי מדלה טורה שיפדה את הצ'ק.

דפנה-

נו אתה רואה, לא רשמו את ההזמנה ובדיוק בגלל זה אני מתקשרת. אז זה בסדר? יופי תודה. שישה. להתראות.

מתניה-

איך את כל כך רזה - כל הזמן אוכלת במסעדות

דפנה-

אני לא אוכלת במסעדות

מתניה-

אז מה -

דפנה-

הייתי שם מלצרית והם פיטרו אותי. סתם . שברתי כמה צלחות .

מתניה-

אז את נוקמת?

דפנה-

כן. הם עוד מעט פושטים את הרגל. לא רק הם, גם הפיצרייה, החנות פרחים, החנות ספרים והתיאטרון - שם אני מזמינה הצגות שלמות ולא באה. משחקים על ריק.

מתניה-

את רוצה קפה? לעשות לך משהו לשתות?

דפנה-

תפסיק להתחמק, היית באמצע הסיפור. היית מאוהב בה והתביישת לדבר איתה

מתניה-

כן. המילים היו מתייבשות לי על השפתיים מרוב מבוכה. היא נהנתה להביך אותי. פעם שאלתי אותה אם היא לוקחת גלולות נגד היריון והיא ענתה לי - "ודאי, אני, כשאני רק מריחה תחתונים של גבר אני מייד קופצת למיטה - איך אני יכולה בלי גלולות-"

דפנה -

זה מה שהיא אמרה לך?

מתניה-

אני זוכר כל מילה כי כמעט התעלפתי -אחר כך בלילה לא נרדמתי - "מריחה תחתונים של גבר" - מה אני? אני כבר גבר? כי אם היא אומרת לי דבר כזה - אולי אני עדיין לא גבר . ובכל מקרה - איך אני מסדר ככה שהיא תריח לי את התחתונים ומצד שני - כשהיא כבר מריחה לגבר את התחתונים אז עם מי היא קופצת למיטה - עם אותו גבר או עם גבר אחר - למדו אתי במחזור חמישים בנות לא ראיתי אף אחת. מכושף. כמו בסרטים, בחלומות

דפנה -

ואיך זה נגמר?

מתניה-

אני חושב שרבנו על איזה שטות. ואחר כך עברתם משם. עכשיו תני לי הכתובת שלה.

דפנה –

לא .

מתניה-

אני רוצה לפגוש אותה. אני חייב לראות אותה.

דפנה-

תשכח מזה. זה לא האישה הצעירה שאתה זוכר. זה שבר כלי, מריר מעצבן עד מוות. למה לך, תזכור אותה יפה וצעירה – כמו שהיא זוכרת אותך

מתניה-

אל תדאגי - אני אסלח לה על איך שהיא נראית והיא תסלח לי. אני אסתכל עליה בעיני רנטגן, והיא תראה כמו שאת נראית עכשיו. היא זוכרת אותי מגיל שבע עשרה שבע עשרה! עם תלתלים ונעלי התעמלות. משחק כדורגל, מזיע, אני מסתכל במראה היום אני לא בטוח שבכלל הייתי בן שבע עשרה ..

דפנה-

אתה אידיוט .

מתניה-

את כל כך דומה לה

דפנה-

אני לא הולכת להפגיש ביניכם זה מריח לי מניתוח אחרי המוות, נוסטלגיה של נקרופילים.

מתניה-

מה המחלה שלה? מה הבעיה לא הבנתי .

דפנה-

תשמע- נמאס לי ממנה. אני לא רוצה לדבר עליה. היא אישה עשירה. ארון הנעליים שלה יותר גדול מהדירה הזאת. והיא שחצנית ולא נעימה ושונאת את כולם. אז אני הבת שלה אבל לא חברה שלה. אני לא רוצה לדבר עליה אני רוצה לדבר עליך. למה אתה פה בחור הזה? איך הגעת הנה?

מתניה-

למה זה חשוב?

דפנה-

אתה מסתיר סודות גדולים. אתה סוד. אתה לא שייך הנה, למקום הזה, למקצוע המשונה הזה. אתה מסריח מטרגדיה אני מריחה את זה. זה כאן מסביב. על הכל כתוב – הוחמץ, נדפק, השתבש, משהו רע קרה – מה קרה? אתה לא בוטח בי? אבל אני כבר יודעת מי אתה. אני יודעת איפה אתה. אם אתה מתחבא ממישהו – אני יכולה לספר לו איפה אתה.

מתניה-

כן. את יכולה. משום מה נתתי את עצמי בידייך

דפנה-

כי אני דומה לאמא שלי?

נעשה עסק- אתה תספר לי ואולי אני אקח אותך אליה.

מתניה-

אין סיפור

דפנה-

אין סיפור – אין כתובת .

מתניה-

תראי, בנקודה מסוימת, לא לפני הרבה שנים –עצרתי. ומאז לא קרה כלום. אני מסתכל לאחור והתקופה היפה בחיי הייתה עם אמא שלך. אני רוצה לעזור לה אני -

דפנה-

אתה מתחמק

מתניה-

למדתי משפטים באוקספורד

דפנה-

גמרת בהצטיינות

מתניה

-גמרתי בהצטיינות . התקבלתי להתמחות במשרד מצוין , הצלחתי גם שם .
התעסקתי במיזוגים של חברות ענק - לא משנה .

דנה-

תכננת להיות עשיר ומצליח

מתניה-

תכננתי, לגמור תואר שני , אולי דוקטוראט ואז אחרי חמש עשרה שנה להיות שופט.

דפנה-

ואז יום אחד-

מתניה

-ואז יום אחד השמיים נפלו עלי . למדתי לבחינות הלשכה . היה לילה . דפקו בדלת .
פתחתי . נכנסה שוטרת אנגליה עמדה לא אמרה מילה . שאלתי מה קרה .דיברה
אתי כמו עם ילד. אמרתי מה קרה – אמרה לי אבא שלך נפטר . your dad is
dead . משחק מילים .

דפנה-

פתאום באמצע הלילה?

מתניה-

כן.

דפנה-

למה

מתניה-

למה ?

דפנה-

כן, למה הוא התאבד .

מתניה-

מה ? לא רצו להגיד לי . אמא שלי התביישה.

דפנה-

מפעל למה?

מתניה-

לחזיות .בית חרושת גדול שהיה צריך לעבור אלי בעתיד

דפנה-

חזיות

מתניה-

מה זה מצחיק ?

דפנה-

מצחיק שלילד יש מפעל לחזיות . איזה חזיות ?

מתניה-

כל מיני - תחרה , שחורות , עם ברזלים לחיזוקה - מחוכים עם קרסים כאלה
שנסגרים מאחורה – חזיות

דפנה-

והיו לכם בובות עם חזיות לחלון ראווה

מתניה-

לא רק בובות . גם דוגמניות לתצוגות אופנה .

דפנה-

איזה ילדות מאושרת הייתה לך – מלאה שדיים.

מתניה-

כן. שדיים. ואז זה כנראה יצא מהאופנה ואבא שלי התחיל להפסיד כסף כנראה, אז הוא לקח הלוואות ומשכן את המפעל ושיעבד את הבית שלנו ולא סיפר לאף אחד – לא היה לו נעים.

הייתי עסוק בלימודים. לא ידעתי כלום. רק כשהוא מת נודע לי שהמפעל לא עובד כבר כמה שנים. על השולחן הגדול החום שלו היה צו פינוי מבית משפט שהגיע באותו יום, צווים של הוצאה לפועל, התראות לפני עיקול, חשבונות מעורכי דין, צ'קים חוזרים – ערמה בגובה כזה. והראש שלו היה מונח על החבילה כאילו ישן. התאבד בירייה. ככה – מכיוון הסנטר למוח

אחר כך באמצע האבל התחילו להגיע אנשים שלא הכרתי לבקש כסף. היו יושבים אצלנו בסלון עם האבלים מהמשפחה ולא מדברים. יושבים. אנשים עם שפם. ואז התחילו טלפונים מהבנקים באמצע ה"שבעה" – מבקשים לסור לסניף. הוא השאיר חובות של מאות אלפי דולרים.

דפנה

מאות אלפי דולרים?

מתניה

הרביצו לך פעם באלה? ראית פעם שני אנשים מחזיקים את אמא שלך ואחד אחר בועט לה בבטן?

דפנה-

אלה עם השפם?

מתניה-

אלה עם השפם. נרקומן אחד, מפחיד, עמד לי באמצע החדר ושרף לי אחת אחת את כל התמונות מהאלבום, קרע לי את הספרים ולפני שהלך השתין לי על השטיח ואז חזר ונתן לי סטירה ואני עומד המום בחיים שלי לא ראיתי דבר כזה. הייתי במלחמה הייתי קצין בתותחנים – עמדתי כמו ילד. הצדקתי אותם. זה כסף, אבא שלי לקח מהם כסף ולא החזיר – לא היה לי מה להגיד לא היה לי כוח להתנגד.

דפנה-

אני יכולה לחבק אותך?

מתניה-

אל תרחמי עלי.

דפנה-

אני רוצה לחבק אותך

מתניה-

אני לא רוצה. כל היופי הוא שאני עובר את זה לבד. לבד. החיים שלי היו אוניה ענקית נהדרת באמצע שייט מפואר, יום אחד האוניה עצרה והורידה אותי על אי שומם ונסעה לה. ואני שומע אותה צופרת ואחר כך מתרחקת לאט והאנשים על הסיפון שותים קוקטיילים רוקדים טנגו ואני עומד על החוף ומסתכל עד שהאוניה נעלמת.

דפנה-

אז תרקוד אתי.

מתניה-

לא

דפנה –

תרקוד אתי

מתניה-

לא

דפנה –

תרקוד אתי – האקורדיונים שלך עושים לי חשק לטנגו.

מתניה-

לא.

דפנה -

עם אמא שלי רקדת?

מתניה-

לא. אני הייתי מנגן והיא הייתה רוקדת לבד .

דפנה -

היא הייתה רקדנית פעם. אני חושבת שהיא התפרנסה מזה.

מתניה-

ממה?

דפנה -

מלרקוד עם גברים תמורת תשלום. טוב, (רושמת לו על פתק) היא גרה פה. אני מציעה לך לא ללכת.

הלינה ודלה טורה נכנסים

דפנה -

שלום , זו שוב אני . באתי לשלם . היום אני מבטיחה לא להתנפל בנשיקות על הבן שלך .

מתניה-

בואי , אני אלווה אותך

דלה טורה

מתניה ... אנחנו צריכים לדבר אתך

מתניה-

זה בסדר , דלה טורה , עד הדלת

(יוצאים)

הלינה-

בבקשה , עורך דין דלה טורה, אתה איש חכם ומלומד , דוקטור למשפטים . תלמד אותי , תגיד לי - מה עושים עכשיו ?

תמונה 14 - קח את הכסף וברח

מתניה-

(חוזר) כן , מר דלה טורה , עורך דין נוטריון וצבע

דלה טורה

מתניה, אנחנו היינו בבנק . הייתה טעות , יש כאן איזה טעות איומה

הלינה-

מי נתן לך את הצ'ק הזה

מתניה-

הבחורה נו , דפנה -

דלה טורה

רק רגע , הלינה . כמה אמרת לה עולה התיקון

מתניה-

מאה שקל

דלה טורה

ותראה מה היא נתנה לך (מגיש לו את הכסף)

מתניה-

מה זה ?

הלינה-

נו מה אני אומרת לך

מתניה-

מה זה?

הלינה

זה מה שאמרתי – מה זה ? אני לא מבינה את זה.

דלה טורה

יש פה מאה וחמישים אלף דולר.

מתניה-

מאה וחמישים אלף דולר?

הלינה

מתניה מה קרה פה?

מתניה-

את מוכנה להירגע רגע

דלה טורה

מה אתה הולך לעשות עם זה ?

מתניה-

(עומד לצאת) להשיג אותה

הלינה-

חכה ! אולי זה לא טעות- היא שמה את השם שלך על הצ'ק .

מתניה-

אז מה ?

דלה טורה -

אז חכה , תחשוב קודם

מתניה-

על מה לחשוב ? זה ברור, זה בדיחה או משהו .

הלינה

מתניה, אני עמדתי בבנק והבן אדם הפקיד הלך לכמה רגעים והתחילו להתרוצץ שם

הפקידים ולא הבנתי על מאה שקל כזה בלגאן כי לא קראתי מה כתוב שם אמרת

מאה שיהיה מאה ואז מגיע מנהל הבנק עם שק ובפנים אולי חצי מיליון שקל. כי לפני

זה אמרתי שאני רוצה במזומן והוא בודק לי עוד פעם ועוד פעם תעודת זהות ונותן לי

שאני כמעט התעלפתי שם – את רוצה לספור, גבירתי, זה שער הדולר , זה עמלת

בנקים ואני לא מבינה מה הוא רוצה מהחיים שלי וגם מונדק היה בהיסטריה – אז

לקחנו את השקית והלכנו משם.

דלה טורה

זה היה צ'ק בנקאי, מתניה – זה כסף מזומן

מתניה

שמה זה אומר

דלה טורה

שאינ למי להחזיר אין מספר חשבון אין כלום. זה כסף מזומן. חכה רגע, לאן אתה

רץ?

(אבל מתניה כבר רץ עם הצ'ק החוצה לתפוס את דפנה)

תמונה 15 – מבוי סתום

דלה טורה

הלינה, זה בערך מה ששילמתם לה במשך השנים.

הלינה-

מנין לי לדעת? בעלי שילם לה.

דלה טורה

אז זה מה שתגידי לו - היא מחזירה חוב - בעלך הלווה לה - ועכשיו היא מחזירה.

הלינה-

נכון והוא מטומטם מייד יאמין לזה - ככה אתה מכיר אותנו. הוא ילך לפגוש אותה והיא תספר לו הנבילה שתירקב במחלה שלה.

דלה טורה -

הלינה, תגידי לו בלי חכמות - הגברת הזאת סחטה את אבא שלך, משהו בענייני עסקים - מס הכנסה - ועכשיו היא מחזירה. ואם צריך גם אני אגיד לו מה היה.

הלינה, אפשר להתחיל מחדש לשלם קצת מהחובות להתחיל לחיות כמו בני אדם

הלינה-

הוא לא יסכים. ראית- שום רמז על הפנים, שום סימן שהוא מבין או יודע

דלה טורה -

כי הוא לא יודע אולי

הלינה -

מה הוא לא יודע? - כשהיא הביאה את האקורדיון הארוך שלו אני חשבתי שאני מתעלפת, מונדק. הרי הוא שיקר, הוא חזר אותו יום מהבחינה של הצבא ואמר שגנבו לו שלקחו לו שאבד לו והיא אמרה שהאקורדיון אצלה וזאת ההוכחה לפשע שלו. ועכשיו עם פרצוף תמים הוא אומר לי - "האקורדיון נשאר אצלה, אמא אני שכחתי אותו אצלה, אמא" - הוא קפץ וברח משם עם הזנב בין הרגליים - אתה לא מבין? עשרים שנה אני מחכה שהוא יפתח את הפה ויגיד - אמא, היה כך וכך, עשיתי מה שעשיתי אני מצטער, סליחה על הכל. והוא שותק. הוא שותק. כמו סלע עשרים שנה שותק. אבא מת, הכל מת הוא יושב בכלא מתחת לאדמה בלי שם והוא מתעקש.

דלה טורה -

טוב, צריך לקבל פה החלטה. יש פה הרבה כסף, הלינה.

הלינה-

אני לא מספרת לו כלום ושהעולם ייחרב. מונדק, מי נשאר לו בעולם הזה שאוהב אותו בלי תנאי. רק אמא שלו. אז גם את זה לקלקל?

דלה טורה -

איך שאת מחליטה אבל אני אומר - אי אפשר להסתיר כלום.

הלינה-

לאן הוא רץ עכשיו - מישהו יראה אותו ברחוב שוב ירסקו אותו לחתיכות. מונדק -

דלה טורה -

כן הלינה

הלינה-

שב רגע אחד. אני רוצה להגיד לך משהו בלי שתתחיל לנאום לי נאומים. הייתי ילדה כשהכל קרה שם באירופה. ילדה. כל צעד שעשיתי היה יכול להוביל למוות או לחיים. ויצא שהכל הלך לחיים. ואני חושבת היום - חבל שלא טעיתי פעם אחת. חבל שהצלחתי. אל תפחד אני לא הולכת לעשות לעצמי שום דבר.

דלה טורה -

הלינה, אני מבקש אסור לך לדבר ככה.

הלינה-

למה

דלה טורה

למה? כי יש בן אדם אחד, אחד - זה לא הרבה אני יודע, שמחכה שנים להתחתן איתך ושבלל הגאווה שלך לא הסכמת ---

הלינה

היית צבעי. אני לא מתחתנת עם צבעים.

דלה טורה

אז למדתי ונהייתי עורך דין – עזר לי? אבל אני אוהב אותך ואוהב אותך מהרגע שראיתי אותך ובסבלנות חיכיתי עד עכשיו. הלינה, הבן מאוהב עכשיו, ברוך השם, ואולי הוא יחזור לעולם יתחיל לחיות קצת – ואז מה? תשארי פה לבד עם האקורדיונים? מה אני מבקש ממך? – לתת לך עוד פעם כמה שנים טובות לפני שהולכים לישון לתמיד. תחשבי על זה הלינה, טוב? אני פה כמו תמיד – מחכה לך.

הלינה-

בסדר. אני אחשוב על זה. אתה איש טוב דלה טורה למרות שבהתחלה לא יכולתי לשאת את הפרצוף המגוחך שלך.

דלה טורה

הנה, את רואה כמה קל לעשות אותי מאושר.

הלינה-

לכל הרוחות אני לא יכולה פעם אחת לדבר אתך בלי שתדחוף את עצמך עם החתונה המגוחכת שלך באמצע המשפט. אני לא חיה איתך ואני לא אחיה איתך גם אם תהיה הגבר האחרון עלי אדמות

דלה טורה –

למה?

הלינה-

ככה. זה למה.

דלה טורה –

למה?

הלינה-

למה – כי מי שהיה נשוי למלך לא יתחתן עם ליצן. זהו. אתה רוצה להיעלב – תיעלב. אתה גם יכול לגרש אותי מכאן אם אתה רוצה. ועכשיו לך תמצא אותו לפני שהם ימצאו אותו.

תמונה 16 – לא כך הוא חלם על הפגישה הזאת

חדר השינה החשוך של מירה

מירה-

זה פתוח תיכנס. למה את דופקת

מתניה

שלום.

מירה-

מי זה

מתניה –

זה אני מתניה

מירה-

מי? אל תיכנס. אל תיכנס אני אומרת. תישאר שם. תסגור את האור

מתניה –

האור סגור. אין אור.

מירה-

אל תתקרב. אל תתקרב אמרתי. אני אקרא למשטרה. לך מכאן. צא מכאן.

מתניה –

למה את פוחדת ממני

מירה-

מה אתה רוצה

מתניה –

למה את פוחדת

מירה-

אני לא מכירה אותך

מתניה -

אבל את יודעת מי אני. אני מתניה. אני רוצה לדבר אתך

מירה-

על מה

מתניה -

יש לי כמה שאלות

מירה-

אתה לא היית צריך להיות כאן

מתניה -

אבל אני כאן עכשיו. אין לי שום כונה רעה, אני נשבע לך.

מירה-

איך הגעת אלי?

מתניה -

פשוט. עקבתי אחרי הבת שלך. למה היא השאירה לי מאה חמישים אלף דולר?

מה זה צריך להיות?

מירה-

אני לא יודעת

מתניה -

את משקרת. את פוחדת ואת משקרת. אני בסך הכל רציתי לדבר אתך. שנים

ארוכות חשבתי עליך ניסיתי לחפש אותך. את הזיכרון הכי יפה שלי. למה נעלמת לי

למה עזבת כך בלי להשאיר סימן

מירה-

אתה מטורף...

מתניה -

למה

מירה-

אתה לא יודע כלום...

מתניה -

על מה?

מירה-

על מה?

מתניה -

כן על מה

מירה-

אוי אלוהים, זה לא קורה, נכון – לא עוד פעם הסיוט הזה, אני לא רוצה...-

מתניה -

את מרגישה רע

מירה-

כן. אני רוצה שתלך. בבקשה.

מתניה -

מירה-

מירה-

מה

מתניה -

תראי, אני יודע בת כמה את, אני יודע שאת לא הבחורה הצעירה שגרה מולי. גם

אני לא. אני איש. הייתי אז ילד ועכשיו אני איש. אני שמן, אני כמעט קרח לגמרי

,קצת כפוף- אני אפתח את הוילון, תראי שיש לי כבר שערות באוזניים אני צריך

לחשוש ממך לא את ממני. זה הזמן אין מה לעשות נגדו. אבל לא באתי לחפש את העור החלק שלך את השיער הבלונדיני שלך

מירה-

אז למה באת

מתניה -

רע לי היום, הרבה שנים כבר רע לי. הייתי צריך להיות מישהו אחר ונהייתי מה שאני. מי זוכר אותי נער? מי זוכר מה הייתי מי זוכר את ההבטחה שהייתי. אני נזכר כל לילה בימים שלנו וזה זכרון של זהב של שמש למרות שזה היה לילה והתריסים היו סגורים והדלת - שהילדה לא תשמע. היא נהדרת דפנה, בבת אחת הזדקפתי כשראיתי אותה

מירה-

אני הולכת למות, מתניה

מתניה -

כן. היא אמרה לי שזה מה שאת חושבת.

מירה-

זה לא שאני חושבת. אני נגמרת לאט לאט.

מתניה -

תראי, גם אני עזבתי את העולם. לא מרצון. אבל עזבתי. אני יודע על מה את מדברת. אני רוצה לעזור.

מירה-

קום עכשיו וצא מהבית. אני לא מעונינת להמשיך לדבר אתך אני כבר לא צריכה להיות נחמדה. באת לעזור לי יפה מצדך אין לי צורך בזה אני לא רוצה עזרה יש לי עבודה לגמור לפני שאני הולכת

מתניה -

בימים האחרונים קיוויתי שהאקורדיון שלי שנשאר אצלך - חשבתי אולי רצית מזכרת ממני

מירה-

אתה מטומטם. אתה חתיכת מטומטם.

מתניה

מין מעשה טירוף כזה

מירה

מה באת? לענות אותי? להביא לי את המוות לפני הזמן.

מתניה

את יודעת, טירוף... אהבה.

מירה

אני לא יכולה עם התמימות שלך המטומטמת הזאת - אתה בן ארבעים!

מתניה

קיוויתי שאהבת אותי אולי

מירה

ואולי אתה כאן סתם להתעלל קצת, ליהנות קצת.

מתניה -

טוב, אני הולך. אבל את הכסף אני משאיר כאן. זאת בטח טעות. שאני לא מבין איך מישהו טועה כך אבל אין לי מושג מה זה. ואלוהים יודע כמה אני צריך את הכסף הזה ומה אני יכול לעשות אתו אבל זה לא שלי. אז הנה.

מירה-

בוא הנה

מתניה -

את מסכימה לדבר אתי?

מירה-

קח את הכסף

מתניה –

למה?

מירה-

אני רוצה שתיקח אותנו

מתניה –

אין לי שום סיבה בעולם לקחת את הכסף שלך. גבירתי

מירה-

מתניה, אני מבקשת ממך. זה כסף שלך

מתניה –

איך שלי

מירה-

אני לא יכולה להגיד

מתניה –

אז אני לא לוקח

מירה-

אני נשבעת לך שהוא שלך אבל אני לא יכולה להגיד איך. בבקשה .

מתניה –

אני הולך

מירה-

מתניה

מתניה –

אני לא צריך רחמים. מה, דפנה סיפרה לך איך אני חי מה אני עושה והחלטת

להוריש לי לזכר אהבתנו הגדולה . תודה לא צריך .

מירה-

תקשיב לי עכשיו כי אני לא אגיד את זה פעם נוספת – זה הכסף שלך . קח אותו ותסתלק מכאן . אם אתה מטומטם - לך שלם את החובות של אבא שלך. אם לא - עלה על מטוס ותסתלק מכאן . תשאיר פה את האמא המעצבנת שלך שמעצבן אותי שהיא חיה עדיין , הגבירה האצילית ולך תחייה את השנים שנשאר לך , ילד תמים מגודל . זה לא מתנה זה חוב . כסף שלקחתי מאביך , הכסף שדפק לו את החיים שמוטט אותו שהרג אותו – אז עכשיו אני מחזירה את החוב ומבקשת סליחה . ואתה קח ותסלח תגיד- "מירה , אני סולח לך" . זה הכל . קח אני מבקשת ממך

דפנה -

מה את מתחננת אליו – הוא לא רוצה - שילך

מירה-

את אל תתערבי אני מבקשת ממך . קח את הכסף מתניה ותגיד אני סולח לך

דפנה –

מה הוא יעשה בזה – הוא צב ששוכב על הגב את לא קולטת ? הפכת אותו על הגב לפני עשרים שנה ומאז הוא שוכב אפילו לא מזיז את הרגליים אפס גמור . מתחבא תחת הסינור של האימא שלו עם אלף אקורדיונים מקולקלים ומתאבל על עצמו .

מירה –

מה אני אעשה עכשיו ?

דפנה

מה אתה עושה כאן , מתניה , העזת להוציא את האף מהחור ? החתול ישן ? רכיכה שכמוך . למה באת הנה ?

מתניה יוצא

+תמונה 17 - מי הרג את לאיוס ולמה ?**מתניה-**

על מה היא סחטה אותו – מה היא ידעה עליו? דברי.

הלינה-

אני לא רוצה

מתניה-

אין לא רוצה – את תדברי עכשיו . מה הוא עשה לה? היה להם רומן ? אמא , אני מדבר אליך- לאבא ולמירה היה רומן?

הלינה-

די, מתניה – אני מתחננת – תשאיר את זה כמו שזה

מתניה-

איך? לאבא היה איתה רומן והיא סחטה ממנו כסף? בגלל זה הוא התמוטט? בגלל זה החובות, ההלוואות, המכות הבריונים בגלל זה נקברנו כאן חיים? בגלל זה נשרפה לי הקריירה, האישה שיכולתי להינשא לה, הילדים שהיו צריכים להיוולד לי – כי אבא שלי שכב לי עם החברה שלי? בגלל זה לא הרשיתם לי ללכת אליה .

הלינה-

מתניה, לא -

מתניה-

ואת שתקת כל השנים. אזכרות עשינו לו. מה את שותקת, סמרטוט שכמוך מה את שותקת

דלה טורה –

מתניה

מתניה-

אל תתערב דלה טורה. אל תתערב. אתה ידעת על אבא שלי? ידעת. ודאי. רק אני לא ידעתי שאבא שלי שכב עם החברה שלי.

דלה טורה –

מתניה תפסיק מיד. עכשיו, מיד (מכבה את האור)

מתניה-

מה זה לממה כיבית את האור

דלה טורה –

שתפסיק לצרוח ולהשתולל ולדבר ככה אל אמא. שב בשקט ותקשיב - אתה לא יודע כלום אין לך מושג מה אתה מדבר. הלינה – גמרנו . את לא יכולה יותר לשתוק. הנה מה יצא לך – הכל מסובך . תפתחי את הפה ותספרי לו או שאני אספר לו מה שהוא כבר יודע.

מתניה-

מה ?

דלה טורה-

שב בשקט מתניה עכשיו אתה רק מקשיב

תמונה 18 - רעם ביום בהיר**הלינה**

בסדר, היה יום שישי בערב, השולחן מוכן חלות ויין ודגים ובשר כמו כל שבת . עוגה בתנור כמו כל שבת . הנרות דולקים - ואבא נכנס מוריד את הכובע שר "שלום עליכם מלאכי השלום". ובאותו יום אתה לא היית בבית למדת לבגרות עם חברים אפילו זמן לבוא לקידוש לא היה לך והיית מאד חסר לאבא אז אמרתי שאנחנו

צריכים להתרגל לאכול ככה. כי עוד מעט שלוש שנים צבא לא נראה אותך ואחר כך אוניברסיטה בעיר אחרת ואחר כך תתחתן וזהו. ופתאום הבנתי מה אני אומרת והתחלתי לבכות ואבא הרגיע אותי שתהיה בלהקה הנח"ל ותהיה הרבה בבית ואז סיפרתי לו שלא נבחנת ושדחו לך את הבחינה ושגם את האקורדיון שלך השארת השד יודע איפה ושכלל אני חושבת שלא מתחשק לך כל הסיפור הזה. ומהכיס אני רואה מציצה לו מעטפה לבנה ארוכה – מה זה? אני שואלת - היה בדואר. ואני רואה שאין על זה בול אבל עד שאבא מוציא את המעטפה אני זוכרת הוא אומר הלינה – בילד שלנו הצלחנו, אני חושב. בילד שלנו הצלחנו. וכאן זה היה. בזמן שהורדתי את הצלחות מהשולחן הוא פתח את המעטפה והוציא דף נייר שהיה בפנים. כשחזרתי הפנים שלו היו לבנים יותר מהנייר הלבן. ואני אומרת -מה קרה לך אתה מרגיש לא טוב? ואבא אומר את מכירה כאן איזה שכנה - אמא של דפנה? ואני אומרת - כן, נו, הבלונדינית שגרה ממול, בבית החדש. אין בעל, אין עבודה – ומתניה מכיר אותה? הוא שואל. הוא עושה אצלה בייביסיטר לפעמים - אני אומרת – יש לה ילדה קטנה בת שש או שבע. למה? ואבא מסתכל בדף כמו בגזר דין מוות ואומר – הלינה, תקראי את זה.

מחדרה שם היא יושבת על המיטה כשדפנה מקשיבה לה – מירה קוראת את המכתב שכתבה .

שבת שלום משפחת אגסי

סליחה על הפרעה. אתם יושבים לכם עכשיו לשולחן שבת בבית היפה שלכם ושום דבר לא חסר לכם בזמן שאני לא יודעת איפה לקבור את עצמי. אני והבת שלי. ולמה כי הבן שלכם מתניה המטונף אנס את הבת שלי דפנה שהיא רק בת שבע. אני לא יודעת כמה פעמים. מה שלא יהיה אם אתם לא מאמינים לי תסתכלו בתמונה שאני צילמתי כי לא האמנתי לילדה שסיפרה מה הבייבי סיטר עושה לה. אז הפתעתי אותו אתמול בלילה. והוא נבהל וברח והשאיר פה אצלי את האקורדיון שלו. משפחת אגסי, אדון אגסי- לא הלכתי למשטרה עדיין. למרות שהילדה בוכה ביום ובלילה וגם אני. לא הגשתי תביעה. אני יודעת שאתם לא אנשים רעים. שחינכתם אותו וזאת לא אשמתכם. אבל זאת גם לא אשמתי ואני לבד בעולם כי בעלי עזב. תגידי לי מה לעשות אדון אגסי. בבקשה ממך.

בכבוד רב

מירה, אמא של דפנה

תמונה 19 – אחרי הנפילה

מתניה –

אני חולם, נכון? זה סיוט זה לא קורה באמת -

הלינה-

סליחה, מתניה – כל מה שעבר עלינו, אני לא רציתי לעולם לספר לך .

מתניה-

תמשיכי. תמשיכי.

הלינה-

היה אור בבית אתה זוכר כמה אור היה בבית כאילו נהיה חושך בבת אחת ואבא קם פתאום ורץ לשירותים והקיא והקיא ודפקתי על הדלת והוא לא פתח לי רק שיעולים ונשימות כבדות ואז הוא בכה. בכי של גבר. ואז אחרי הרבה זמן אני כבר ישבת בסלון קוראת במכתב שוב ושוב אבא בא ואמר אנחנו נשלם לה מה שהיא תרצה ולא נגיד אף מילה למתניה. ואת תבטיחי לי שהוא לעולם לא ידע שאנחנו יודעים

ואני עשיתי כן בראש וחשבתני מזל שזה האיש שהתחנתני אתו. ואז הוא אמר, שיגמור את הבחינות כמו שצריך ובצבא הוא ילך לחיל קרבי וישרת רחוק מהבית. . ואחרי הצבא מייד הוא ייסע ללמוד בחוץ לארץ. שלא יהיה כאן. ורק אחרי עשר שנים של צבא ולימודים – הוא יוכל לחזור הביתה .

אז מעכשיו אני מאבדת אותו, אמרתי לאבא והוא אמר או שילך לבית סוהר ויעשו לו שם מה שהוא עשה לילדה – מה את מעדיפה . ומעכשיו – כמה שזה תלוי בנו – שלא יראה ילדים ילדות שלא יתקרב אליהם שיהיה רחוק מכאן . אני אשלם לה מה שהיא תרצה .

מתניה-

ואני לא הבנתי איך אתם מוותרים עלי. איך חתמת לי לצנחנים בלי בעיות. ויתרתם עלי.

הלינה-

הצלנו אותך

מתניה-

ויתרתם עלי

הלינה-

ויתרנו על הכל . למענך . למען החיים שלך . אבא מכר הכל , מישכן הכל, כי הוא היה במרוץ- להספיק עד התואר שלך. וכשגמרת את הבחינות ונהיית עורך דין – הכל נגמר

מתניה-

אבל למה האמנתם לה.

הלינה –

היא הראתה תמונה

מתניה-

איזו תמונה

הלינה –

תמונה שלך עם הילדה.

מתניה-

מה זאת אומרת תמונה שלי עם הילדה .

הלינה –

זאת אומרת שראו אותך מתניה . ראו אותך, היא צילמה אותך עושה מה שעושה .

מתניה-

ראו אותי עושה מה . תדברי כבר .

הלינה –

אני לא רוצה לדבר על זה . אני לא רוצה לחיות יותר

מתניה-

אבל ראית תמונה הראו לך תמונה, מה ראית בתמונה.

הלינה –

הילדה שם אתך ואצלך ראו... והפנים שלך - אתה בעיניים עצומות מחייך והילדה

מחייכת מסתכלת למצלמה והאקורדיון שם עומד על הרצפה והמכנסיים שלך

פתוחים המכנסיים הקצרים – והיא .. והיא ..

מתניה-

בעיניים עצומות? אני ישנתי – את לא מבינה שישנתי שהיא צילמה אותי כשישנתי היא לא העירה אותי בגלל זה לא הגעתי לבחינה, בגלל זה רבתי איתה בגלל זה – אוי אמאלה בגלל זה הלכתי לחייל קרבי? בגלל זה נפצעתי? בגלל זה – אני ישנתי – לא הבנתם למה אני בעיניים עצומות?

הלינה-

די . הלוואי והייתי מתעוורת לפני זה ולא רואה מה שראיתי מתניה הלוואי והיום הזה הרגע השחור הזה היה נמחק מהלוח שנה שהשמש לא הייתה זורחת ביום הארוך הזה .

דלה טורה –

מספיק עכשיו , מספיק רע לאמא גם ככה .

מתניה-

איפה התמונה

הלינה-

שרפנו אותה.

מתניה-

אז אין תמונה? אז אני לא יכול להוכיח כלום?

דלה טורה –

מה זה משנה עכשיו.

מתניה-

אמא –

הלינה-

מה?

מתניה-

ועד היום את מאמינה וכל הזמן הזה את ואבא הייתם בטוחים שהבן שלכם אנס

ילדות וסוטה מין

הלינה מביטה בו שותקת

מתניה-

ואפילו עכשיו כשהיא מתחרטת על מה שהיא עשתה ומחזירה את הכסף (לא יודע

את נפשו) את עדיין בטוחה שאני אשם ...-

הלינה-

כי אם אתה לא אשם - אז על מה הלכו החיים שלנו , מתניה

תמונה 20 – האדמה רועדת אצל הבלונדיניות .

מירה

אל תצעקי . אל תצרחי זה הבית שלי – אל תצרחי עלי

דפנה –

אני שונאת אותך.. אני כל כך שונאת אותך . אני לא כועסת , אני לא שונאת אותך ,

אני שומעת אותך , אני מקשיבה לך . בא לי לרצוח אותך, כלבה , בא לי לרצוח אותך

. זה תחקיר - אני עושה תחקיר לסרט דוקומנטרי זה לא אישי זה לא רגשי אני לא

מעורבת . אני מחוץ לזה . אני שומעת – דברי , מה יש לך להגיד . שהרי אהבת אותו

כמו שסיפרת לנו – אז בבקשה כי הרי מדובר פה בעלילת דם – למה?

מירה-

לא בשבילי . בשביל הילדה שלא היה לי כסף לקנות לה צעצוע, שוקו בבוקר,

לחמנייה, שתוך חודש הייתה גרה יחד אתי ברחוב. מצטערת , לא בשבילי.

דפנה –

אז בגלל זה הורגים בן אדם גומרים משפחה מחסלים קריירה , מפעל שמעסיק

עובדים עם משפחות – כדי שיהיה לי שוקו בבוקר ?

מירה-

כן . סיבה מספיק טובה בשבילי .

דפנה –

אבל הוא היה האהוב שלך , אמא , החבר שלך , האמין לך , שכב אתך כשאבא

נעלם חיבק אותך אהב אותך .

מירה-

לא חשבת על אחרים חשבת על עצמי . בגלל זה אני מחזירה עכשיו בריבית .

דפנה-

לא, בגלל זה עכשיו את מתה. ואני אומרת לך – אם אני השופט שלך זה גזר הדין

שהיית מקבלת גם ממני. אישה מתועבת. הוא היה שלך, מאוהב, כמו ילד – יכולת

לבחור בו, בחרת בכסף של אבא שלו. עמדת בצומת ויכולת לבחור ימינה ושמאלה ובחרת למטה – בחרת להיות רעה. בחרת. בעיניים פקוחות ניצלת אותי השתמשת בי השתמשת בו... אנשים שלא עשו לך כלום, הוא היה צריך להתנשק עם נערה בגיל שלו – את פיתית אותו, אנסת אותו ואז העללת עליו. עכשיו את מנסה לתקן. מה פתאום? לא מנסה לתקן – מנסה להתחבא. מגעילה אמת. מחייכת. מה את מחייכת

מירה-

מצטערת. לא- לא מצטערת. הייתה לי ילדה לפרנס. זה היה קל מאוד להחליט הילד שלהם מול הילדה שלי והחלטתי. אז מה אני צריכה להרגיש עכשיו- חרטה? כאב, צער? – לא רוצה. אני רציתי שתהיי עורכת דין אשת עסקים רופאה שתצליחי רציתי שתגיעי לאוניברסיטה עם מכונית ספורט אדומה שתצליחי שתתחתני מאהבה לא בגלל כסף, שתצליחי – אז רציתי. שנה משפטים שנה רפואה שנה כלכלה שנה בהודו ומה את עכשיו – תחקירנית של תכנית רכילות. רצית שתהיי מדענית, חוקרת- נהיית תחקירנית. נוברת בערמות האשפה של אלה שהצליחו. השם שלך שקיוויתי שיתנוסס יום אחד עם תואר על שלט מנחושת- השם שלך מופיע במהירות בסוף התכנית בין התודות שאומרים בסוף הסרט. לאיציק לשמיציק ולדפנה שלי ..

דפנה-

את עוד מאוכזבת ממני?

מירה-

דפנה'לה – יש הרים בעולם שכשמגיעים לפסגה שלהם נושמים אויר אחר, אויר צח. אני לא הגעתי לשם ואני כבר לא אגיע – אבל גם את לא כי את לא מעונינת. טוב לך למטה באויר המעופש.

דפנה-

איזה קשקוש.

מירה-

אולי את לא שווה את זה. חיית חיים טובים על חשבון הסבל של האחרים – לחינם. היגיע הזמן שתדעי את זה

דפנה-

אני מודה לך. זה יפה מאוד מצדך. לפחות היית סותמת את הפה ולא מגלה לי. בא לי להקיא את הכל, את כל העוגות והממתקים והחיים הטובים שנתת לי- אני מסתכלת על החיים שלי והם רפש הכל רפש ... בית שעומד על יסודות רקובים עץ שהשורשים שלו בביוב

מירה-

הנה, לפחות יצאת משוררת. את קצת מגזימה, דפנה'לה, עשיתי עוול, היה לי חוב, גמרתי אותו - עכשיו אני יכולה למות בשקט

דפנה-

את יודעת, הלכתי לבית הקברות בחולון. לחפש את הקבר של אבא שלו לבקש סליחה. ועומד שם עץ ליד הקבר ועל המצבה כתוב נולד בשנה זאת וזאת ליבו נשבר בשנה זאת וזאת. וחשבתי שהעץ הזה השורשים שלו יונקים מהאיש הזה המסכן שהחיים שלו טפטפו לו החוצה וחשבתי גם שהרי כמעט לא הכרתי את אבא שלי אז האיש הזה למעשה בלי לרצות – הרי הוא היה האבא שלי כי בכסף שלו את גידלת אותי. ולא היה לי כוח והיה נורא חם אז התיישבתי מתחת לעץ וחשבתי הנה - גם עכשיו הצל הזה בא ממנו. ואז קרה משהו מוזר כי למרות שאני לא מאמינה בצירופי מקרים ובכל השטויות שלך בכל זאת- הרגשתי משהו נופל עלי מלמעלה והרמתי את הראש וזאת הייתה ציפור שחרבנה עלי. עמדה על ענף מהעץ שיצא מהקבר של אבא של מתניה ופשוט חרבנה לי על הראש ואני אמרתי לה את צודקת אבל חכי למחר - אני אביא את אמא שלי ותחרבני עליה, את וכל החברות שלך. לא גמרתי שום חוב.

מירה

בסדר. גמרת להטיף לי ? – עכשיו לכי אליו אל מתניה שלי המתוק ותסדרי הכל. ואם הכל הולך בדיוק לפי התכנית – הוא כבר יודע הכל ועכשיו אני רוצה שיסלח לי. שיגיד את זה. אבל מכל הלב..

דפנה -

תסמכי עלי. זה לא יקרה גם אם תזחלי עירומה לבית הקברות אל הקבר של האבא שלו עם בקשת הסליחה מקועקעת לך על התחת ואז תלכי אליו ותתחנני לכפרה

על מה שעשית -**מירה-**

איך אין בך שום רחמים על אמא שלך. לכי אליו- הוא רוצה לסלוח, תאמיני לי

דפנה-

אני הולכת. אני הולכת אליו להציע לו את החיים שלי כפיצוי. את כל מה שהשקעת בי בכסף של אבא שלו. אני אהיה השפחה שלו אני אצחצח לו את הנעליים ואכין לו אוכל אני אגהץ לו את החולצה היחידה שלו. אני אעמוד בפתח הבית ואגן עליו מהבריונים שרודפים אותו בגללך. אולי אני אצליח לנקות מה שלכלכת ומה שהרסת. קחי את הכסף שלך את הבתים שלך הנכסים העסקים כל מה שצמח מהרשעות שלך- ותחנקי איתם אמא. תני אותם לרופאים תתרמי לחתולים עזובים – אני לא רוצה את זה. אני מעל לזה מעבר לזה.

מירה-

העיקר שמצאת לך אהבה

דפנה-

נכון. מצאתי אהוב – והלוואי שהוא יאהב אותי למרות שאני נושאת את השם הארוך שלך. (יוצאת. נכנס המלאך הזוטר)

מירה-

אה, זה אתה ... אני צריכה עוד כמה שעות.

המלאך הזוטר-

יהיו לך שעות, יהיו לך יובלות, יהיה לך עידן ועידנים – את נשארתי כאן. אני חוזר למעלה

מירה-

אני באה איתך. אני לא נשארתי כאן יותר. אני עולה איתך או בלעדיך. איפה הליפסטיק האדום שלי.

מלאך-

איך תעלי? מי יקבל אותך שם?

מירה-

מרצון, אתה כבר תראה

מלאך-

לא אוהבים אצלנו אנשים שמגיעים לפני הזמן

מירה-

לא איכפת לי מה אוהבים אצלכם -

המלאך הזוטר -

טוב, אני מקווה שלא תתחרטי.

מירה-

איפה הליפסטיק האדום שלי?

מלאך-

ליפסטיק, מה עוד? – למרוט גבות, מתיחת פנים, להתחיל דיאטת מלפפונים – אני מאחר! (הוא מעלים את החדר ונמוג עם מירה)

תמונה 22 - בית דין שמימי

בית המשפט מסודר ומחכים לשופט . המלאך הזוטר מכניס את מירה . היא לבושה בהידור מופרז מאופרת בכבדות חובשת פיאה בלונדית ומתנהגת כמו כוכבת עבר .

מירה -

מה זה מה קורה עכשיו ? עוברים שלב ? - הצלחתי לעבור שלב ?

מלאך זוטר -

שבי שם . תכף יגיעו האחרים

מירה -

איזה אחרים יגיעו

מלאך זוטר -

התובע , התובעת , השופט עדים - מי שצריך

מירה -

זה משפט

מלאך זוטר -

כן , אבל פורמאלי . הכל ידוע מראש

מירה-

אז בשביל מה כל הקומדיה הזאת ?

מלאך זוטר -

פרוצדורה. בית דין של מעלה. עכשיו שבי בשקט וחכי.

(דפנה נכנסת)

מירה-

דפנהלה, טוב שבאת מותק שלי, בואי תהיי אתי. היא יכולה להיות אתי?

מלאך זוטר -

לא

מירה-

למה לא - היא הבת שלי. רגע, היא התובעת?

מלאך זוטר -

שששש...

(מירה מזמזמת שיר לעידוד)

ששששש... תשירי בלב.

(גבריאלי נכנס , ניגש לדפנה ומנשק את ידה)

מירה-

זה לא הוגן, הם מכירים.

מלאך זוטר -

גם אנחנו מכירים. זה לא חטא.

מירה-

מי השופט?

(מתניה נכנס ומתיישב)

מירה-

יש לי עורך דין? מגיע לי עורך דין. מי יגן עלי? דפנה, אולי את ילדה שלי.

מלאך זוטר -

אני

מירה -

אתה?

מלאך זוטר -

אני. בית המשפט! לעמוד ולסתום את הפה.

מירה-

מי השופט?

דפנה -

אני

מירה-

את? את השופטת שלי. השתגעתם? זה לא אתי (מביטים בה) מה ביקשתי סך הכל – שיסלח לי. מגיע לי פרס לא עונש. איזה פשע אפשר לחשוב - אז חטאתי אני אומרת חטאתי, אני מבקשת סליחה. אפשר לגמור את זה ברגע – איזה בית משפט זה בכלל? – כולם נגדי. יופי. ממש צדק אלוהי. הוא, הוא לא עושה מה שהוא צריך לעשות – הוא לא בסדר הוא חייב להתפטר, זה אנושי מה שעשיתי – מה רוצים ממני? . אתה, איטליאנו – סיפרת להם שאין להם חובות יותר, ששילמתי הכל לכל הנושים, כל המלווים בריבית כל מי שהיכה אותם ורדף אותם? –

מתניה-

מה? מתי?

מירה-

שילמתי. הכל. מזמן. דבר דלה תוכי.

מתניה

זה נכון, מונדק?

מירה-

מתחזה לנו כאן למלאך גבריאל ... אני נחנקת כאן מתפתלת - חתיכת אינטרסנט עם שפם - ספר להם .

דלה טורה -

זה נכון, מתניה. אין יותר חובות

מתניה-

אז למה לא אמרת? למה המשכנו להתחבא בחור העלוב הזה, מונדק

גבריאל—

כי הייתם עוזבים אתה ואמא ואני- איך אני יכול לחיות רגע אחד בלעדיה... אז את לא כועסת?

מירה-

אמורה אמורה המאהב הלטיני החדר הזה צפוף ממאהבים ומאהבות בדרגות שונות של ריקבון. תתפטר אתי מתניה אהובי, קח דוגמה. אני קיבלתי סרטן פסיכוסומטי – זה לא מרשים אתכם? אני לא נורמאלית. אני קוקו. טרלללה – זה היה מעשה של אי שפיות זמנית. קבועה -

מתניה-

הלוואי וידעתי איך אפשר לסלוח .

מירה-

הנה, הוא רוצה לדעת איך –תגידו לו איך

שתיקה

דלה טורה -

זה עבודה קשה, אין מה להגיד. הסליחה קשה בהרבה מהנקמה. אין שום סטיספקציה, שום תהילה. רק כאבים.

מירה-

תהילה? אתה מחפש תהילה? שלוש מילים אני מבקשת - אני . סולח .

מתניה-

לא יודע – לא גדלנו על זה. גדלנו על נקמה לא על סליחה . איך סולחים? חלש יכול לסלוח?

דפנה -

אתה לא חלש

מתניה-

אז מה אני – חזק?

דפנה-

אתה יכול להחליט ולא מחליט. זה כוח. תחליט אם אתה חונן אותה.

המלאך הזוטר-

אנחנו מעוניינים בנקמה

מירה-

אמרת שאתה עורך דין שלי

המלאך הזוטר –

ועוד איך – זו מין טקטיקה כזאת. תכף תראי -

מתניה-

אני מבקש מבית המשפט להורות לי איך למחול –אם הוא יכול. אני לא רוצה את

השנאה הזאת. אני רוצה לסלוח

המלאך הזוטר -

אני רוצה לנקום. לשרוף אותה לאפר אני רוצה לקרוע ממנה את האיברים שלה לקלף

ממנה את העור להטיח לה את הפרצוף בערמה של זכוכיות שבורות להוציא לה את

המעיים ולקשור לה סביב הצוואר -

דפנה-

תפסיק

המלאך הזוטר -

איך ?

דפנה-

אני לא יכולה לשמוע את זה – זאת אמא שלי ...

המלאך הזוטר -

היא הייתה האהובה הראשונה שלי

מירה-

הנה, הוא לא אובייקטיבי. תפסלו אותו.

דפנה

אמא תהיי קצת בשקט את לא הנאשמת

מלאך זוטר –

מה?

מירה-

אז מי הנאשמת?

הלינה-

אני .

מירה-

את? אבל זה המשפט שלי – הוא צריך לסלוח לי

מתניה-

לסלוח לך? מה לי ולך? - אני אהבתי פעם אישה אחת שיום אחד נעלמה והשאירה

לי זכרון שניחם אותי בימים רעים. והאישה ההיא שאהבתי הייתה יפה נעימה

ושמחה ואוהבת ומאז ועד היום לא מצאתי כמוה. מה לי ולאישה הרעה הזאת? אני

לא אוהב אותך ולא שונא אותך ולא נוטר לך ולא סולח לך – אני שוכח אותך. עשרים

שנה רציתי לפגוש אותך עכשיו אני רוצה לשכוח אותך.

מירה-

אבל אני –

מתניה-

אני לא כועס עליך. לא את מחקת אותי מהעולם. את רק העללת עלי. והם האמינו

לך. האנשים הכי קרובים לי בעולם. הרחיקו אותי מחברת אנשים. שהבושה לא

תכסה אותם שהשכנים לא ידעו שאבא לא יצטרך להתחבא שאמא תוכל לעבור

ברחוב בלי חשש. לרגע לא חשבו להראות לי את התמונה ולשאול אותי – " מתניה ,

מה זה ?"

דפנה-

גברת אגסי , מה יש לך לענות על זה ?

גבריאלי-

תעני באומץ הלינה - אולי טעיתם אז?

הלינה-

(מביטה במתניה, מהססת ואז מהנהנת) טעינו

גבריאלי-

(נושם לרוחה) ברוך השם

מתניה-

אז סליחה מירה, אם יש לי עוד טיפה אחת של כוח לסלוח למישהו זה להם. לא לך. את לא חשובה.

מירה-

את, הכל מגיע לך? ולי כלום?

הלינה-

(לגבריאלי) תעשה משהו, אתה אחראי פה, לא? - תסתום לה כבר את הפה הארוך שלה

מירה-

זה סתמי, הכל פה כל כך סתמי, אין פה שום ריגוש לכל הרוחות. רק עורכי דין ועורכי דין - ושום צדק, שום אמת. אז מה איתי עכשיו

דפנה-

את חוזרת הביתה

גבריאלי-

ההצגה נמשכת הצופים נשארים ורק את חוזרת הביתה, לבד. בלי בת, בלי אהוב, בלי תקווה בלי משמעות ובלי שיער. גלגל אותה מפה.

מלאך זוטרי -

בסדר בסדר. כמה אתם דוחים, בני האדם. ולחשוב שבשבילכם נברא העולם ... בית המשפט !!

בית המשפט מתפזר, דפנה יוצאת נשארים מתניה הלינה ודלה טורה .

גבריאלי-

גברת אגסי, זה בשבילך, תעודת עולה

הלינה -

עוד אחת? ומה עכשיו - מעברה?

גבריאלי-

את עוברת לשלב הבא, יש פה מישהו שמחכה לפגוש אותך כבר הרבה זמן

מתניה-

מה הכוונה - את לא חוזרת אתי הביתה?

הלינה-

לא מתניה. אני מתגעגעת לאבא. מונדק יישאר אתך.

דלה טורה -

את יכולה לסמוך עלי

הלינה-

עכשיו רוץ לחברה קדישא ותדאג שבבית הקברות אני אשכב ליד בעלי שאף אחד לא יתפוס לי את המקום. (מתרחקת. הכל מתפוגג)

תמונה 23 - סוף סוף דפנה

(מתניה יושב ומנגן באקורדיון)

מתניה-

תיכנס מונדק , תפסיק להתחבא ליד הדלת

דלה טורה -

אתה לא כועס?

מתניה-

ואם כן, אתה פוחד שאני ארביץ לך?

דלה טורה -

גם אתה לא היית מגלה. אתה יודע מה זה מה כוח של אהבה .. אני כל החיים שלי חיכיתי להיות עם אמא והיא לא רצתה, הרי הייתם עוזבים באותו רגע ואני בלי אימא שלך לא יכולתי לחיות אפילו יום אחד.

מתניה-

מונדק, איך היא מצאה אותי, דפנה? (דלה טורה לא עונה) בוא הנה (מונדק חושש)

דלה טורה -

אין זמן עכשיו, המשאית מחכה בחוץ. הכל ארוז. צריך לנסוע (דפנה נכנסת)

דפנה-

שלום, אני מפריעה?

דלה טורה -

לא לא, אני הולך. עובר למשרד חדש, בבית אבות. ממילא כל הקליינטים שלי נמצאים שם. טוב, אז הנה כרטיס הביקור החדש שלי, עו"ד ונוטריון מונדק דלה טורה ד"ר למשפטים, מומחה לפישור גישור ויישור הדורים, מטפל בתביעות פיצויים נזיקין ועגמת נפש. צבע לשעבר. וזה המפתח של הדירה שלי למעלה, מתניה, אם תגמור לתקן פה את כל ה- ותחליט להיות עורך דין. לשירותכם תמיד. (יוצא חוזר מביט בהם)

מתניה, אתה יודע - אמא תמיד אמרה עליך - כמו שהאקורדיונים המקולקלים ינגנו מעצמם - ככה הוא יצא מפה.

מתניה-

נו

דלה טורה -

נו, אז אולי אימא טעתה זכרונה לברכה. (יוצא)

דפנה-

שלום, באתי לשאול אם האקורדיון מוכן.

מתניה-

כן. שם בפינה.

דפנה-

כמה אני צריכה לשלם? כמה עולה התיקון

מתניה-

לא תיקנתי.

דפנה-

למה?

מתניה-

לא היה צורך

דפנה-

הוא מכונן?

מתניה-

כן

דפנה-

איך זה יכול להיות?

מתניה-

עובדה

דפנה-

טוב. (לוקחת ומכניסה למזוודה . מתחילה לצאת . עוצרת) רגע. יש בעיה.

מתניה-

כן-

דפנה-

אני לא צריכה אותו

מתניה-

למה

דפנה-

אני לא יודעת לנגן

מתניה-

תלמדי. זה לא קשה.

דפנה-

טוב. אתה נותן שעורים?

מתניה-

אני ?

דפנה-

כן אתה. אל תעשה את עצמך. אתה התחלת ללמד אותי כשהייתי בת שבע.

(חוגרת את האקורדיון) מה צריך לעשות? טוב, מה אתה עומד סתם- תעזור לי

(מתניה ניגש מאחוריה ומניח את אצבעותיה על הקלידים . צליל נשמע ועוד צליל

ואחד האקורדיונים שעל המדפים מתחיל לנגן מעצמו טנגו קורע לב אליו

מצטרפים עוד ועוד כלים . דפנה שומטת את הכלי על השולחן ופונה אל מתניה .

הם רוקדים בלי לזוז כמעט .)

דפנה-

אתה רעב?

מתניה-

כן. אבל אין פה כלום

דפנה-

יהיה בסדר. (ניגשת לטלפון) הלו? זה "אנטרקוט" ? היי, מדברת דפנה גרין אני

עבדתי אצלכם בזמנו. אני צריכה שולחן לשניים. סליחה? מתי? (מנתקת) שיט,

המסעדה סגורה, הם פשטו את הרגל. (מחבקת אותו שוב) לא נורא .